

Z obsahu:

Svátost křtu – výzva k odpovědnosti

Jan Pavel II. při
generální audienci
25. září 1996.

– strana 2 –

Poselství

Stenografický
záznam promluvy
P. J. Zovka ve Valaš-
ském Meziříčí.

– strana 7 –

Konec slibného experimentu?

Když hned po dovo-
lených polský Sejm
novelou změnil zákon
upravující podmínky
provádění potratů,
splnilo se to, co
mnozí předpovídali
již při jeho přijetí.

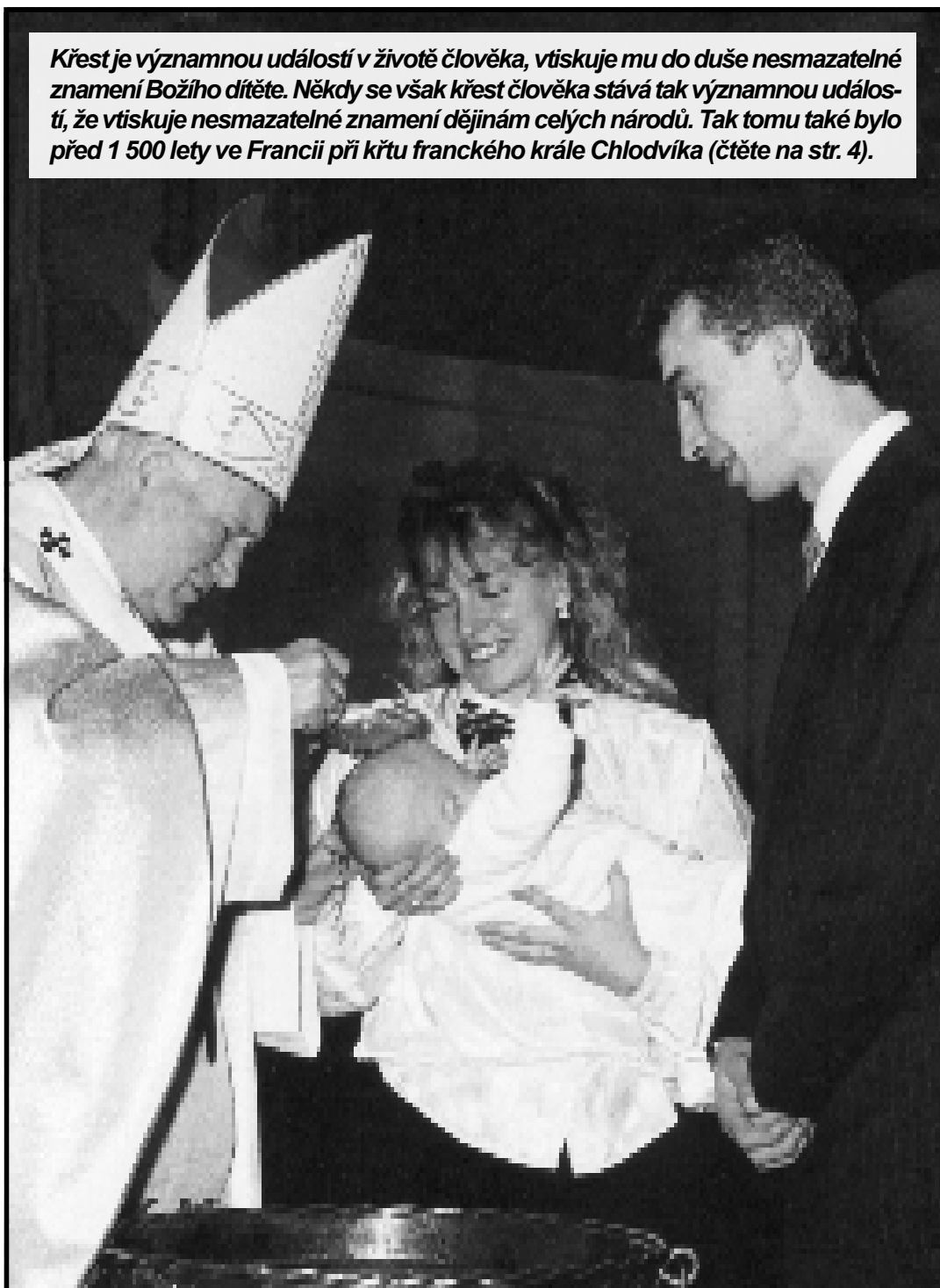
– strana 10 –

Prosící matky

Bílá kronika –
z vesnice s 3000
obyvatel vzešlo 323
duchovních povolá-
ní! Proč? Odpověď
na tuto otázku nalez-
nete na str. 12.

– strana 12 –

Křest je významnou událostí v životě člověka, vtiskuje mu do duše nesmazatelné znamení Božího dítěte. Někdy se však křest člověka stává tak významnou událostí, že vtiskuje nesmazatelné znamení dějinám celých národů. Tak tomu také bylo před 1 500 lety ve Francii při křtu franckého krále Chlodvíka (čtete na str. 4).

Svátost křtu – výzva k odpovědnosti

1. Minulou neděli skončila má šestá pout' do Francie. Vzdávám dík Boží prozřetelnosti, že mi dala znovu jít po cestách minulé i současné historie oné země. Mohl jsem se vrátit ke kořenům její křesťanské tradice a zaměřit pohled naděje na budoucnost církve ve Francii.

Chci vyjádřit svou hlubokou vděčnost prezidentu republiky, národním i krajským představitelům za pozvání a přijetí. Děkuji biskupům v diecézi Tours, Luçon, Vanne a Remeš, kteří mě přijali velmi srdečně, jakož i francouzskému episkopátu, který byl v hojném počtu přítomen na různých etapách mé cesty. Jsem vděčný i organizátorům, členům zdravotní služby, pořádkové služby a všem, kteří jakýmkoliv způsobem přispěli k úspěchu této návštěvy.

Zvláště chci poděkovat mladým, kteří se v tak hojném počtu zúčastnili této pouti.

2. Má zvlášť hluboká vděčnost patří francouzským katolíkům, kteří svou přítomností, vroucí modlitbou a nespočtenými projevy solidarity podali jasné svědectví své víry a svého společenství s Petrovým nástupcem. Zvláště chci poděkovat mladým, kteří se v tak hojném počtu zúčastnili této pouti. Spolu s jejich nadšením jsem mohl konstatovat jejich hluboké duchovní hledání a jejich zralé přilnutí k jistým a věčným hodnotám. A to je důvod velké naděje.

ky vliv na osudy křesťanství ve Francii a v celé západní Evropě. Kořeny křesťanství v zemi sahají až do druhého století, do dob prvních mučedníků. Svatý Hilarius z Poitiers byl jedním ze zakladatelů církevního zřízení a velký obránce jednoty církve. Během mé pouti začínal rok zasvěcený svatému Martinovi, připomínající 1 600 let od jeho smrti. Tento bývalý legionář císaře Konstantina a žák svatého Hilaria se stal průkopníkem mnišského života, biskupem v Tours a velkým misionářem západní Evropy.

3. Chlodvíkův křest je spojen s Martinem, protože svědectví úcty poutníků, kteří putovali k hrobu světce do Tours, měla tak strhující vliv na frankého krále, že se rozhodl stát se křesťanem. Na tento krok ho přivedla setkání se svatou Jinovéfou z Paříže, svatou Klotildou, svojí manželkou a se svatým Remešem, biskupem stejnojmenného města.

Základním důvodem duchovní cesty mého putování bylo tajemství křtu.

Misijní dílo svatého Martina a Chlodvíkův křest zahájily

se o tom přesvědčit například v Bretani, kde je zvláště uctívána svatá Anna, matka Panny Marie. Svatý Ludvík Maria Grignion z Montfortu se narodil právě v tom kraji, z něhož vrazil na své misie ve Vandé. Zde, jako v jiných částech Francie, byla víra v Krista a věrnost církvi uchováována i za cenu mučednictví.

Setkání s několika tisíci rodin bylo opravdu čas síly na mé cestě.

4. Základním důvodem duchovní cesty mého putování bylo tajemství křtu. Svátosti, která uvádí do života víry a vtěluje věřící do ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista. V Saint-Laurent-sur-Sevre jsme měli příležitost znovu prožívat křest jako zasvěcení celé osoby, jež je odpovědí na Boží dar milosti, která nás volá k tomu, abychom se stali podobní Kristu. Spiritualita Grigniona z Montfortu znovu připomíná tento základní požadavek víry přijaté u křtelnice. Maria je vzorem a vůdkyní každého zasvěcení se Kristu. V onom městě jsem byl šťasten, že se mohu setkat s početným shromážděním vnímavých mladých a tolika věřících z Vandé, jakož i že jsem se mohl společně modlit spolu s četnými zasvěcenými osobami.

V Sainte-Anne d'Auray se uvažovalo o zasvěcení Kristu ve světle každodenního života a angažovanosti při hlásání evangelia. Takové zasvěcení bylo pocítováno jako povolání vydávat svědectví víry v jakémkoli společenském prostředí, zvláště v rodině. Setkání s několika tisíci rodin bylo opravdu čas síly na mé cestě.

5. Třetímu dni dominovala postava svatého Martina, který je vzorem, jak má člověk odpovědět na povolání žít víru v lásce. A v tomto rámci je třeba vidět setkání s těmi, kteří jsou zraněni životem. Těm je třeba vyhrazovat příslušné místo v církvi a ve společnosti, protože sám Kristus se ztotožnil s nejmenšími z nich.

Evangelium vyzývá každého pokřtěného, aby byl solí země a světlem světa.

Poslední den v Remeši byl vyvrcholením. Výročí Chlodvíkova křtu vybízelo každého, aby se hluboce zamyslel nad významem vlastního křtu. Evangelium vyzývá každého pokřtěného, aby byl solí země a světlem světa. Křest je kromě toho výzvou k obnově vlastního duchovního života a k převzetí vlastní odpovědnosti při uskutečňování jednoty a vnitřního růstu Kristova mystického těla. Křestní milost podněcuje věřící k tomu, aby čelili výzvám současného světa ve světle evangelia, jak to jasně vysvítilo ze setkání s živými silami remešské diecéze.

6. Milovaní bratři a sestry, zatímco ještě jednou děkuji všem, kteří přispěli ke zdaru této návštěvy, svěžuji vám, zde přítomným, plody mého putování ve Francii a děkuji vám, že jste mě doprovázeli svou modlitbou.

Přijměte svědectví patnácti století církve ve Francii. Zároveň vzdejme díky Pánu za plody křtu svatého Martina, krále Chlodvíka, svatého Ludvíka M. Grigniona z Montfortu a všech věřících církve, která je ve Francii. Děkujme také za svůj křest a prosíme Pána, aby nám dal schopnost plně odpovídat na milost, kterou jsme v této svátosti dostali. (Podle Vatikánského rozhlasu)

Naším poutníkům Svatý otec řekl:

Srdečně vítám poutníky a věřící z Opavy. Česká církev bude v tomto týdnu oslavovat svého patrona, svatého knížete Václava. On nelpěl na svém vznešeném pozemském původu, ale zakládal si na nebeském původu, na svém božském povolání k dokonalosti, které mu bylo uděleno ve křtu svatém. Milí přátelé, zůstaňte věrni jeho duchovním odkazům. S tímto přáním vám upřímně žehnám. Chvála Kristu!

Průběh pouti byl spojen s historickými událostmi a s osobnostmi, které měly vel-

hluboký život víry, který se během generací projevil množstvím plodů svátosti. Mohl jsem

Liturgická čtení

1. čtení Iz 25,6–10a

Hospodin zástupů vystrojí všem národům na této hoře tučné hody, hody s výborným vínem; budou to šťavnatá jídla a vybraná vína. Na této hoře sejme závoj, který halí všechny lidi, příkrývku, která kryla všechny národy. Zničí smrt navždy. Pán, Hospodin, setře slzy z každé tváře. Odejme na celé zemi hanbu svého lidu, neboť Hospodin to pravil. V ten čas se řekne: „Hle, náš Bůh, doufali jsme v něho, že nás vysvobodí; on je Hospodin, v něho jsme doufali, jásejme a radujme se z jeho spásy, neboť Hospodinova ruka spočine na této hoře.“

2. čtení Flp 4,12–14.19–20

Bratři!

Dovedu žít v odříkání a dovedu žít v hojnosti. Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu. Ale jste hodní, že jste mi pomohli v mém tíživém postavení. A protože můj Bůh je přebohatý, skvěle vám to odplatí skrze Krista Ježíše ve všem, cokoli budete potřebovat. Bohu, našemu Otci, buď sláva na věčné věky! Amen.

Evangelium Mt 22,1–14

Ježíš mluvil k velebnějším a starším lidu v podobnostech: „Nebeské království je podobné králi, který vystrojil svému synovi svatbu. Poslal služebníky, aby svolali hosty na svatbu, ale ti nechťeli přijít.

Poslal znovu jiné služebníky se vzkazem: „Řekněte pozvaným: Hostinu jsem přichystal, moji býci a krmný dobytek jsou poraženi, všechno je připraveno, poďte na svatbu! Ale oni nedbali a odešli, jeden na své pole, jiný za obchodem. Ostatní pochytili jeho služebníky, ztýrali je a zabil. Krále to rozhněvalo. Poslal svá vojska, vrahy zabil a jejich město vypálil. Potom řekl svým služebníkům: „Svatební hostina je sice připravena, ale pozvaní jí nebyli hodní. Jděte proto na rozcestí a pozvěte na svatbu, koho najdete.“ Služebníci vyšli na cesty a shromáždili všechny, které našli, zlé i dobré, takže svatební síň byla plná hostů. Když vstoupil král podívat se na hosty, uviděl tam člověka, který neměl na sobě svatební šaty. Řekl mu: „Příteli, jak jsi sem přišel bez svatebních šatů? On se nezmohl na slovo. Tu řekl král sloužícím: „Svažte mu ruce i nohy a vyhodte ho ven do temnot. Tam bude pláč a skřípění zubů.“ Mnoho je totiž povoláných, ale málo vyvolených.“

Myšlenka na neděli

BOŽÍ HOSTINA

Zamyšlení nad úryvkem Mt 22,1–10

Koho najdete, pozvěte na svatbu.

Přijmi pozvání, kterého se ti dostává a dej se odvést k bohaté hostině Božího slova, která je pro tebe připravena. Oděj se rouchem pokory a usebranosti a vstup do Ježíšových síní.

Uslyšíš dnes další z jeho podobností, ve kterých hovoří o neuvěřitelné zatvzelenosti vlastního národa. Pros svého Pána, aby tě uchránil sobecké zaslepenosti, o které ti s takovou bolestí vypráví.

Nebeský Král rozesílá posly s radostnou zvěstí: Poďte k hostině! Bůh sám připravil všechno potřebné. Velice mu na tom záleží, neboť je to oslava jeho jednorozeného Syna. Všechno chystal s tak nesmírnou láskou a péčí, neboť chce rozdávat a působit radost vším tím, co může nabídnout jedině jeho velkodušná štědrost.

Nespokojuje se s pouhým oznámením. Hlasatelé této radostné zvěsti mají osobně přivádět ty, kteří jsou pozváni.

Dej se Pánu k dispozici právě pro tuto službu. Dává ti možnost stolovat u sebe také proto, abys poznal hodnotu toho, co je proštěveno na jeho tabuli, i proto, aby ses přesvědčil, kolik volných míst je v jeho hodovní síni.

* * *

Bohužel, královi služebníci se vracejí s nepořízenou. Ti, kterým přinášeli osobní Boží pozvání, *nechtějí přijít*. Poslouchej, čeho si cení více, než královské svatby: jsou jim přednější osobní zájmy, vidina hmotných statků, obchody, peníze, zisk. Nebývá to i pro tebe častý důvod, proč jsi hluchý k Božímu slovu?

Královi poslové však musí počítat s tím, že budou nejen odmítáni, ale i potupeni, týráni a dokonce i zbaveni života. Ježíš s lftostí konstatuje, že jsou lidé, pro které je Králova přízeň přímo nesnesitelná. Rozjímej, co se muselo stát v srdci těch, kteří se pozváním k hostině Boží dobrotivosti a milosti cítí dotčeni, ohroženi. Ta nejvyšší možná laskavost je podnítila k hněvu, odporu, zášti. Nejen že sami odmítají, ale cítí potřebu zabránit, aby se toto poselství dostalo k těm dalším: snaží se násilím zbavit těch, kteří jim přinášejí nabídku lásky a radosti. Žijí v domněni, že není nic

lepšího a krásnějšího než to, co oni vymysleli, co oni nabízejí, vadí jim cokoli, co by je mohlo zastínit, usvědčit z malosti, nepravdy, ješitnosti.

Zabíjet Boží posly je možno nejen mečem, ale i slovem. Ale každý, kdo tvrdošijně a sebevědomě odmítá Boží nezištnou laskavost, musí počítat s jeho neúprosnou spravedlností.

* * *

Královská hodovní síň zeje prázdnotou. Pocity, které prožívá zklamaný hostitel, jsou velmi srozumitelné zvláště tomu, kdo již někdy marně vyhlížel pozvané hosty a prožil sklíčující pocity z pohledu na zbytečně prostřený stůl. Dej Králi za pravdu, že nikdo, kdo se k němu takto obrací zády, není ani hoden zasednout ke svatební hostině.

Králova velkorysost však nemůže přijít nazmar. Jeho vynalézavá láska nezná hranic: chce prožívat svou radost z darované radosti v naplněné hodovní síni. Jeho pozvání se náhle dostane jiným, kteří to vůbec ani netuší a kteří nic neočekávají.

Pán posílá služebníky *na rozcestí*: tam jsou ti, kteří se rozhlížejí, kudy dál, protože hledají cestu: ti všichni bloudící a hledající jsou zváni, ať už jsou *zlí, nebo dobří*. Nyní tedy víš, ke komu jsi především poslán: jdi jim vysvětlit, kam mají jít. Není přítom tvým úkolem rozlišovat, kdo si zasluhuje být pozván, a kdo ne. Přičiňuj se především, aby uvolněná místa u Boží tabule nezůstávala neobsazena, a ostatní přenech samotnému Hostiteli.

* * *

Slavnostní svatební hostina Králova Syna může začít. Božský Hostitel přece jen dosáhl toho, že hodovní síň, ve které je dostatek místa pro všechny, se zcela zaplnila. Připrav své osobní blahopřání Ženichovi i jeho Otci. Co jim řekneš?

Ani uprostřed všeobecného svatebního veselí nepřeslechni Ježíšovo závěrečné varování: Král pozval do své síně *dobré i zlé*, ale to neznamená, že je tu místo pro svévolné vetfelce. Na Synově svatbě nemůže nikdo chytračit, využívat po svém a pro sebe situaci, jen tak se přizívat a nedbat přitom na to, co se sluší a patří. Opatruj pečlivě svoje *svatební roucho*. Nenech si nikým namluvit, že už ho není zapotřebí. Je jedinou zárukou, že jsi nejen *pozván*, ale i *vybrán*.

Otec našeho Pána Ježíše Krista kéž nás osvíti, abychom pochopili, co čeká ty, které on povolal. ⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Resp. verš k Aleluja. Srov. Ef 1,17–18

Ludvík a Klotylda

K 1500. výročí kristianizace Francie

25. prosince 496 přijal Chlodvík, král Severní Galie, z rukou Remigia, biskupa římské metropole, na břehu Vesly křest.

Tento Remigius byl biskupem a velkým divotvůrcem. Již jako 22letý byl veškerým klérem a lidem aklamací vybrán za biskupa v Remeši. Byl vynikajícím řečníkem, miloval chudé a slabé. Ačkoliv byl ještě mladíkem, jeho autorita se brzy rozšířila za hranice jeho provincie „druhé Belgie“. Ačkoliv mlád, byl obdařen v nejvyšší míře vysokou kulturou a přirozenými ctnostmi, které potřeboval pro úřad pastýře, správce a diplomata, a to v době velkých politických zvratů a velkých zmatků, kdy církevní představitelé byli současně obránci státu. Remeš patřila teprve 10 let k franskému království. V r. 486 porazil Chlodvík Římana Syagria, který si chtěl kolem Soissonu zřídit království. 25. prosince byla Remeš vyzdobena jako nevěsta. Náměstí byla pokryta koberci, chrámy bílou fasádou. Bazilika sv. Martina byla osvětlena 1000 světél. Všude se šířily vybrané vůně. Když Chlodvík přišel, ptal se jako omráčený: „To je ten ráj, který jsi mi sliboval?“ Biskup mu odpověděl: „Nikoliv, ale tady začíná cesta, která k němu vede.“

Milost dobré manželky

Z lidského hlediska se Klotilda nikdy neměla stát manželkou francouzského krále. Setkání Chlodvíka a burgundské princezny vypadalo jako náhoda. Ale když se na tuto věc podíváme hlubším pohledem, je toto setkání dílem Prozřetelnosti. Bez Klotildy by Chlodvík zůstal pohanem, anebo, což by bylo ještě horší, a bylo to velmi pravděpodobné jako u řady dalších pohanských králů, byl by se stal ariánem. Na rozhodujících křížovkách, kde se rozhoduje o budoucnosti lidí a národů, řídí

Chlodvík vstoupil do křestní kádě. Dříve než biskup vylil na jeho hlavu křestní vodu, řekl: „Skoň svou hlavu, pyšný Sincambre⁽¹⁾! Spal to, co jsi uctíval, a modli se k tomu, co jsi páli!“

Francouzský král byl až do té doby pohanem. Nebyl jediný, kdo toho dne žádal o křest. Tři tisíce jeho nejstatečnějších bojovníků žádaly spolu s ním. Přičteme-li ženy a děti, bylo o tehdejších Vánocích pokřtěno na 7 000 – 8 000 pohanů. Ve všech remešských chrámech křtili všichni kněží a jáhni v atmosféře nové víry a radosti. Bylo zima, ale těmto pohanům to nevadilo. Malí i velcí byli dostatečně otužilí.

Zatímco biskup Remigius lil vodu na hlavu krále Chlodvíka, stála u křestní kádě žena s korunou na hlavě. Její srdce jásalo a její duše tonula v radosti. Dosáhla svého cíle: její manžel se navždy odevzdává Kristu. Galie má svého prvního křesťanského krále. Je prvním v dlouhé řadě králů, kteří budovali Francii.

Bůh dějiny a spojuje epizody do osnovy dějin. Bůh potřebuje přístupné muže a ženy, kteří jsou ochotni sloužit mu jako nástroj. Spolu s Klotildou vyženil Chlodvík nejen šťastný osud, ale dal tím neodvolatelný směr vývoje svého národa, který o 400 let později dostane jméno Francie.

Kdo byla tato Klotilda? Její děd Gindioch byl burgundským králem. Měl čtyři syny. Podle germánského práva byla země majetkem krále. Po jeho smrti byla rozdělena mezi syny. Ze

čtyř synů obdržel nejstarší Vídeň a okolí, zatímco Godesilig obdržel Ženevu a Chilperik se stal králem v Lyonu.

Chilperik, který byl podobně jako otec a bratři ariánem, se oženil s Caretenou, katolickou princeznou. Její dcery Klotilda a Sedeleuba byly pokřtěny a vychovány jako katoličky. Tato okolnost svědčí o velkorysosti otce, ale svědčí také o tom, jak velice byla Caretena oddána své víře. Manželské štěstí trvalo jen krátký čas. Chilperik byl na pokyn svého bratra Gundebota z Vídně zavražděn. Gundebot totiž prahнул po lyonském království. Caratena a její obě dcery hledaly útočiště v Ženevě, kde se jich ujal Godesilig, bratr zavražděného.

Královská rodina, která byla připravena o svou hlavu i o svůj majetek, žila pak v Ženevě. Caretena byla hluboce zbožnou ženou a věnovala se modlitbě, výchově svých dětí a dobročinnosti. Obě dcery vyrůstaly ve víře a v obdivu ke své matce a jejím postojům.

Klotilda byla neobyčejně krásná, inteligentní a ctnostná. Hluboce prožívala štěstí ze společnosti své matky a sestry. Milovala samotou na březích Lemanu. Její sestra Sedeleuba sdílela její zálibu v samotě a vstoupila do jednoho konventu po pannu v Ženevě.

Klotilda však záhy musela opustit tento harmonický rodinný život. Není známo, jakou cestou se o ní dověděl král Chlodvík. Žil s jednou ženou svého kmene v konkubinátu. Porodila mu syna Theodorika, kterému později Chlodvík přiznal stejná práva jako synům Klotildiným. Theodorik dosahoval podivných vítězství a vždy se choval k poraženým velice zpupně. To franský král náležel k tomu druhu panovníků, kteří byli strašní ve válce, ale spravedliví a velkorysí v době míru.

Chlodvíkovi bylo 25 let. Králem byl od 15 let. Franské právo stanovilo věk dospělosti pro syny válečníků na 12 let. Již v tomto věku jsou uváděni do jezdeckého a válečnického umění. Jako patnáctiletý vedl Chlodvík ostřílené bojovníky do války. Po svém otci zdědil malé království Tournai. Chlodvík měl válečnické nadání, kterému v té době nebylo rovno. Za 10 let značně rozšířil své království, které zahrnovalo všechna města severně od Seiny. I Paříž se po delším obléhání vzdala.

Během tohoto obléhání panna Jenovéfa, která byla ve svém městě hlavou hnutí odporu proti Attiliovi, pomáhala tak, že Lutecius mohl pomoci člunu dodávat zásoby. Z obdivu k jejímu hrdinství ji Chlodvík zahrnul přátelstvím.

Jeho věhlas jako krále, neporazitelného náčelníka v poli a spravedlivého monarchy se upevnil v r. 491, kdy se hodlal oženit. Chtěl si vzít za ženu některou z dcer ostrogótského krále Teodoricha Velkého nebo jinou pohanskou princeznu některého mocného krále. Chlodvíkova moc, jeho panovnická moudrost a morální velikost obracely pozornost nikoliv k slavné princezně, nýbrž k paní s velkým srdcem, která by byla krásná, inteligentní a také ctnostná. Vyprávěli mu o princezně Klotildě. Poslal tedy do Ženevy poselstvo, které se vrátilo a nadšeně vyprávělo o moudrosti a ušlechtilosti princezny. Chlodvík zahořel touhou mít ji co nejdříve po svém boku. Současně poslal poselstvo k hlavě burgundské královské rodiny, aby požádalo o ruku jeho neteře. Králi Chlodvíkovi nemohlo být nic odepřeno. Král Gundebot předal na hranici království Klotildu Chlodvíkovi, který jí jel osobně v ústretu. Kronikář zaznamenal, že Chlodvík byl jejím zjevem uchvácen.

Klotilda přicházela ke svému budoucímu manželovi

s pevným předsevzetím, že tohoto pohanského krále přivede ke katolické víře. Mluvila o tom dlouze ve své hluboce věřící rodině s matkou a její sestrou. Povzbuzoval ji k tomu i ženevský biskup.

V moudrosti svého srdce snažila se Klotilda být především dokonalou manželkou. Mlčky tak evangelizovala svého krále. Z jejího chování poznával Chlodvík sílu a svatost katolické víry. Klotilda za to dostala bohatou odměnu. Ještě neuplynul rok od sňatku a porodila svému manželovi syna. Její radost byla nevyslovitelná, když Chlodvík souhlasil, aby syn byl pokřtěn. Ale tato radost byla záhy podrobena zkoušce: dítě zemřelo. „Tvůj Bůh není mocný!“ reagoval na to Chlodvík.

Zatímco Klotilda hojila ránu svého srdce, pokračovala mlčky ve svém apoštolátu. Bezpříkladná láska, kterou mu věnovala, byla plná vášně i obdivu. Klotilda byla nejen královnou říše, ale také královnou Chlodvíkova srdce. Narodilo se druhé dítě, opět syn, a protože král nemůže své paní nic odepřít, i tento syn je pokřtěn a dostává jméno Chlodomír, což znamená velký a slavný. Již několik dní po křtu dítě onemocnělo, ale tentokrát se opět uzdravilo. Jeho matka se dnem i nocí modlila k Pánu Ježíši, aby dítěti vrátil zdraví...

Královna se pak odhodlala vyprávět svému manželovi o Ježíši Kristu, který byl jediným Synem svého Otce, narodil se z Panny a stal se člověkem z pouhopouhé lásky, aby člověka vykoupil. Srovnala všemohoucího Boha a dokonalého člověka Ježíše Krista s pohanskými bohy, které Římané donesli Frankům. Bohové jsou z kamene, dřeva a železa. „Podívej se na Jupitera, je chlupáček, který obcuje i s muži, nemá respekt ani před ženou svého příbuzného. Podívej se na Marse a Merkura: jsou to obyčejní čarodějové...“

Chlodvík naslouchá, ale pohanské přesvědčení je v něm hluboce zakořeněno. Myslí především na šlechtické bojovníky a na svůj lid. Co by tomu řekli, kdyby změnil svou víru! Klotilda pokračovala ve svém přesvědčování s neobyčejnou něžností. Obdržela v Lyonu za svého dětství a mládí nejen dobrou výchovu, ale také solidní křesťanské vzdělání, které se opíralo o dlouhou tradici města Lyonu, budoucího hlavního města Galie. Její slova byla pro krále jako semeno, které vyklíčí ve svém čase.

Tato chvíle nedala na sebe dlouho čekat. Chlodvík jako rozvážený politik, bystrý stratég a obávaný vojevůdce ustavičně zvětšoval své území. R. 495 dobyl Verdun. Tam stanul proti Alemanům, kteří byli stejně neohroženými bojovníky jako Frankové. Protože se obával budoucích neodvratných alemanských útoků, napadl je sám se svými vojsky na území Alsaska. Alemani však byli ve značné přesile a Chlodvíkovi hrozila porážka, která by vážně ohrozila franskou říši.

Tehdy franský král vyslal k nebi zoufalý výkřik jako raněné zvíře, který byl současně plný naděje: „Klotildin Bože, pojď mi na pomoc!“ Bylo to první ovoce Klotildiny katecheze. Obdivuhodné ovoce!

Pán uslyšel křik franského krále. Neviděl snad po jeho boku svou milovanou dceru Klotildu? Neviděl snad ve své vševědouce i budoucnost království Franků od Flander až k Alpám, od Rýna až k Pyrenejím? Neviděl snad, jak se synové a dcery tohoto vyvoleného království odevzdají Ježíši a v budoucích stoletích ponosou jeho radostnou zvěst až do končin země?

Sotva dozněl králův výkřik, podařilo se jednomu z franských

bojovníků přiblížit k alemanskému králi: srazil ho z koně a probodl mečem. Když uviděli bojovníci svého krále na zemi v krvi, zoufale vykřikli, obrátili se na útěk a vojska je následovala.

Králův výkřik zazněl jako ozvěna v srdcích jeho bojovníků. Tento výkřik pronikl až do nejzazších končin království a vyvolal obrovskou vlnu křtů. Duch svatý konal své dílo...

Když pak Chlodvík dobyl další vítězství u Soissons, nejen že rozšířil svou říši až po Rýn, ale stal se také novým člověkem. Můžeme si představit Klotildino štěstí, když opět objala svého manžela, který se stal křesťanem.

Král neztrácel čas. Shromáždil všechny bojovníky, kteří byli svědky zázraku na bitevním poli, když šlo o všechno a když poznali moc Klotildina Boha. Klotilda se spojila s biskupem v Remeši. Datum křtu krále a jeho bojovníků bylo stanoveno na 25. prosinec 496. Tento den se stal velkým svátkem všeho franského lidu. Důsledky tohoto základního aktu budou sahát až do budoucích století.

Chlodvík pokračoval ve svých výbojích a všude tam jej následovala i jeho katolická víra. Chlodvík se stal skutečným zakladatelem Francie jakožto katolického království. Je však nutno říci, že bez Klotildy by zůstal pohanským králem, který byl vystaven bludnému učení ariánů⁽²⁾. Zůstal až do své smrti věrným a horlivým věřícím. Podporoval šíření katolické víry a opíral se o biskupy a kléry. Pod vlivem své choti se staral také o chudé, nemocné a o válečné oběti.

Počátkem 6. století se usadil v malém městě Paříži na břehu Seiny a povýšil je na hlavní město. Byl na vrcholu své slávy. Byl králem s vysokou inteligencí a s hlubokou vírou. Když mu bylo 45 let, nachladil se o jednom

studeném podzimu a zemřel 27. listopadu 511 po 30 letech vlády.

Klotilda nebyla k utišení Odebrala se do Tours, založila klášter a budovala kostely. Ve dne sloužila chudým, noc trávila na modlitbách. Všechn majetek rozdělila potřebným. Nebyla to královna, ale Boží služebnice bližních. Zemřela 3. června 545, 33 let po svém manželovi. „Když zemřela, bylo její tělo tak zářící, že přítomní měli dojem, že je bílý den, ačkoliv byla půlnoc. Její tělo bylo krásné a mladistvé a vycházela z něho vůně, kterou bylo cítit ještě další den⁽³⁾.“

Byla přenesena za účasti národa, biskupů a kléru do Paříže. Položili ji vedle krále Chlodvíka v bazilice sv. Petra. Papež Pelagius I. (556–561) ji prohlásil za svatou. Jméno Chlodvík – Ludvík (podle latinského Lodovicus) bylo nejčastějším jménem francouzských králů.

Chlodvíka a Klotildu není možno oddělit: *Tvoje žena bude jako plodná réva kolem tvého domu* (Ž 128,3). Ovoce této plodnosti sklízíme dodnes.

Překlad -Iš-

⁽¹⁾ Sikambrové byli germánský kmen, jehož část se usadila v Galii.

⁽²⁾ Arianismus, který je živý ještě dnes, popírá Nejsvětější Trojici a přiznává Ježíši Kristu jen druhořadé božství. Zakladatelem je Arius (256–336) alexandrijský kněz. Byl exkomunikován a jako reakci na jeho působení svolal císař Konstantin sněm do Niceje r. 325. Koncil Aria odsoudil a formuloval tzv. nicejské vyznání víry. Arianismu podporovali pohanští králové a Chlodvíkův křest přispěl k jeho potlačení.

⁽³⁾ Z kroniky Řehoře z Toursu, biskupa, který se zasloužil o to, že známe podrobně Chlodvíkův a Klotildin život.

Bratr Sůl

Tak jsem si pro sebe pojmenoval autora článku „Je to normální?“ ve Světle 37/96. Takových lidí je totiž dnes opravdu málo. Líbilo se mi také, že se o své zkušenosti podělil se čtenáři časopisu. Přiznám se, že při četbě článku jsem se tiše smál, neboť jako bych četl o svých zážitcích s řidičem autobusu, prodavačkou v novinovém stánku nebo v obchodě.

Marná sláva, většina katolíků podpořila změnu režimu v roce 1989, tak tedy také nese odpovědnost za to, aby nabytá svoboda nebyla zneužívána k propagaci mravního zla.

Dovolím si přidat historiku z jednání obecního zastupitelstva. Jsou tomu již tři roky a konalo se v klubu důchodců, který je v majetku obce. Když starosta seznámil účastníky s návrhem programu, přihlásil jsem se o slovo a doporučil jako první bod úpravu schůzovní místnosti. Ta spočívala v tom, že měl být se zdi sundán list z pornografického kalendáře, který tam důchodcům „zkrášloval“ klubovnu. Zároveň jsem upozornil přítomné, že pokud k úpravě nedojde, opustím místnost.

Starosta nechal o věci hlasovat. Pro se vyslovilo jen 9 členů zastupitelstva z patnácti, z toho za KDU-ČSL všech šest. Koaliční ODS podpořila lido-

vecký návrh jen dvěma hlasy ze sedmi možných. To není nářek, to je holá skutečnost.

Fakt, že mladí nemají o křesťanské morálce mnohdy ani páru, by snad ještě šel pochopit. Nerozumím ale důchodcům, kteří všichni povinně navštěvovali hodiny náboženství na základní škole. Ne všichni slušní lidé (nemusí to být jen katolíci) najdou dost odvahy proti mravnímu zlu veřejně vystoupit. Vždycky mohou však alespoň něco málo udělat. Vhodnou cestou je písemná stížnost na orgán státní správy, vždyť veřejné vystavování pornografie není nic jiného než forma sexuálního obtěžování. Nakupujeme u těch obchodníků, kde nevidíme pohoršení. Někdy to bude vyžadovat i oběť, například delší cestu, ztrátu času. O to větší cenu bude mít náš skutek. Za ty, kdo zlu slouží a možná z něho i žijí, přidejme modlitbu a půst.

P. B.

□ Podle údajů UNICEF je třeba důsledněji chránit děti před následky min. Od r. 1975 byl více než 1 mil. lidí postižen minami, z toho takřka každou třetí obětí bylo dítě. Nejvíce byli chlapci a děvčata postiženi v Afganistanu, Angole a Kambodži. Na celém světě je v zemi umístěno

80–100 mil. min v 58 různých zemích. Těmito minami jsou obzvláště ohroženy děti, protože obtížněji zpozorují minu a vzhledem k velikosti své postavy jsou zraněny jejich životně důležité orgány. Chorvatskému chlapci (na fotografii) utrhla mina obě nohy.

Zprávy z královéhradecké diecéze

□ V Hradci Králové-Kuklenách v sobotu 21. 9. 1996 jedenáct salesiánských spolupracovníků z celé České republiky (několik manželských dvojic a dalších jednotlivců) složilo před otcem biskupem Karlem a zástupcem provinciála P. Frankem, SDB slavnostní sliby za účasti řady kněží, řeholnic a dalších angažovaných laiků. Oba jmenovaní vybízeli k pravé radosti pramenící ze salesiánské spirituality, k propojení charismatu salesiánské duchovní rodiny s místní Církví.

□ V Třebechovicích – na posvátném Orebu – byl otcem biskupem Karlem (v neděli 22. 9. 1996) vysvěcen po opravě a úpravách kostel Božího Těla s oltářním stolem. Kapitulní děkan Václav Javůrek promluvil o pohnutých dějinách tohoto chrámu, ale i kopce a okolí v dobách předhusitských i v 15. a pozdějších stoletích. Krásné božítělové průvody s vroucí místní starobylou písní by přítomní (i děti a mládež až po nejstarší) co nejdříve rádi obnovili – opření též o příklad Jana Pavla II., který v Římě (mnozí jsme se letos při národní pouti zúčastnili) znovu zavedl toto velké vyznání víry a lásky ke Kristu ve Svátosti oltářní. V obětním průvodu děti nesly pokladničkové balonky jako dlouhodobý každodenní dárek na budované celodiecézní apoštolské Středisko. Po mši svaté se nadšení přítomní ještě pomodlili u obnoveného náhrobního kamene velkého a o kostel zasloužilého rodáka, kdysi rektora UK Jana Theobalda Helda. A pak ještě biskup požehnal důstojně zařizený nový hotel v sousedství světoznámého Betléma.

□ Ve čtvrtek a v pátek (19. a 20. 9. 1996) jsme přivítali de-

legaci přátel a dobrodinců ze švýcarského Thurgau a z rakouského St. Pölten. Jednoduchou bohoslužbou slova jsme zahájili provoz diecézního střediska za aktivní účasti školských sester De Notre Dame, které by měly už brzy převzít péči o toto budované centrum.

□ Ve středu 25. 9. 1996 bylo v Hradci Králové slavnostně požehnáno INTEPO – soukromé integrační školní centrum pro děti s tělesným postižením. Této události se účastnili vysocí zástupci okresu, města, školství a zdravotnictví. Otec biskup Karel ve své promluvě vyzvedl světce Kosmu a Damiána, jejich nezištnost ve službě nemocným a jejich apoštolský zájem o duchovní a náboženské hodnoty i jejich hrdinskou věrnost svědomí a Kristu. Celá neokázalá, ale srdečná slavnost se totiž konala právě v předvečer jejich liturgické památky. Při této příležitosti se znova skutkem potvrdilo, jak významné postavení a důležitou roli má církev a křesťanství v humanizaci lidské společnosti.

□ Diecézní charita v Hradci Králové otevřela ve středu 25. 9. 1996 v budově biskupství misijně charitativní výstavu s dvěma tématy: *Rovníková Afrika* s fotodokumentací Vojtěcha Vlka a výpověď o životě dnešní Ukrajiny s názvem *Modlí se a pláče*. Zahájení se účastnil i biskup Karel Otčenášek. Ve svém příspěvku vycházel z koncilního dokumentu *Ad Gentes* a encykliky Jana Pavla II. *Redemptoris Missio*. Zdůraznil, že přes velkou užitečnost charitní práce pro pozemský život je hlavním úkolem všech křesťanů šířit Boží království a mladá církevní společenství mají převzít větší část péče o realizaci sociální nauky církve.

-bkh-

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Počátky obce Jaslovec (200 km jižně od Lvova) sahají do 13. století. V r. 1863 vybudovaly sestry Neposkvrněného Početí, které přišly z Říma, z trosk zámku klášter a dívčí školu. V kapli kláštera byla od r. 1883 socha Panny Marie, která byla v r. 1946 přemístěna do kaple mateřského kláštera v Šimanově poblíž Varšavy. Socha je uctívána jako Panna Maria Jaslovecká.

Šimanov – Jaslovec

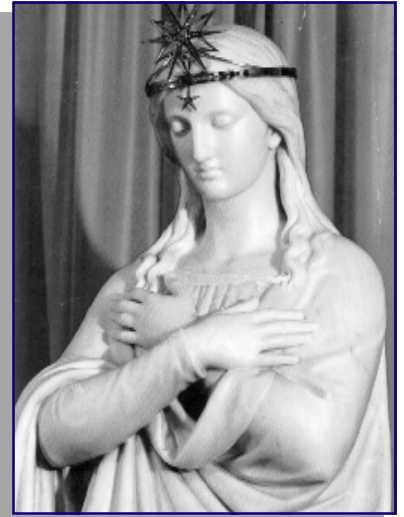
Socha je vytesána z bílého mramoru a pochází od polského sochaře Oskara Sosnowieckého. Sochu provedl v Římě na prosby matky Marceliny Darovské pro klášter sester v Jaslovci. Sochu posvětil arcibiskup Zigmund Felinský 10. srpna 1883. Socha je plná důstojnosti a jasu, nese v sobě mír, harmonii a lehkost takřka živých rysů. Jak řekl kdysi biskup Okoniewski, *Ona přímo vybízí k modlitbě*. Skloněná tvář a ruce sepnuté na prsou představují nám Pannu Marii při tajemství Zvěstování. Uvažuje o slovech, která jí anděl přinesl od Boha, a to ve chvíli, kdy již anděl odešel. Svým postojem vyjadřuje svůj souhlas s Boží vůlí a jakoby se držela za srdce, pod kterým začíná klíčit nový život. Mimoto klidně, jakoby samovolně, právě tímto početím šla-

pe na hlavu hada. To je skutečné vítězství Neposkvrněné. Je tak zabrána do rozjímání, že ani neví, jak šlape po odvěkém Nepříteli. Každého, kdo před ní klečí, přímo vybízí svou neposkvrněnou čistotou. Kardinál Wyszyński o ní napsal: „Kdykoliv jsem se ve vaší kapli díval na postavu Panny Marie Jaslovecké, nemohl jsem odtrhnout zrak od Té, kterou bych nejraději nazval Purissima, Integra – Nejčistější, Neporušená. Zdálo se mi, že svým pohledem jako bych ubližoval její dokonalosti“.

Oskar Sosnowiecki vytesal pět takových soch Neposkvrněné, ale Bůh si vybral pro kapli jasloveckých sester právě tuto. Od r. 1883 skládaly před ní sestry své řeholní sliby. Modlily se k ní sestry i jejich chovanky. V pastýřském listě, ve kte-

rém arcibiskup Boleslav Twardowski oznamuje slavnostní korunovaci sochy, stojí slova: „Uprostřed válečných zmatků a nejednou uprostřed střel pracovaly sestry s úplným klidem a spěchaly na pomoc raněným a utlačovaným, kteří u nich hledali útočiště. Událo se zde mnoho divů milosrdenství, mnoho vojáků nejrůznějších národností se zde smířilo s Bohem a hlasitě chválilo dobrotu Nejsvětější Panny“. Nicméně privilegium šíření úcty Jaslovecké Paní připadl pluku hulánů, kteří v třídní bitvě pod Jaslovcem obdrželi svůj bojový křest a nazývali se odtud 14. pluk Jasloveckých hulánů. Sochu, která byla v klášteře ukryta, si vybrali za svou Hejtmanku.

Korunovaci sochy uspíšila prosba odeslaná Apoštolskému stolci. Shromáždilo se pod ní 30 tis. podpisů. Papež Pius XII. vydal korunovační breve, ve kterém potvrzuje, že *socha blahoslavené Neposkvrněné Panny... je známa divy a milostmi... sklání se ochotně k prosbám a činí tak, aby se rozšiřovala úcta všech Poláků k Panně Marii*. Korunovaci z pověření Pia XII. provedl polský primas August kardinál Hlond 9. července 1939 za účasti biskupů, duchovenstva, vlády a vojska včetně pluku hulánů a téměř stotisícového davu věřících, kteří jako mravenci obsadili každé místo včetně střech a okolních svahů. Polský primas tehdy řekl: „Budeme korunovat Matku Boží holdem naší víry a důvěry v její přimluvu, kterou dnes obzvláště potřebujeme. Před námi jsou události,

Socha je vytesána z bílého mramoru a pochází od polského sochaře Oskara Sosnowieckého.

jaké Evropa dosud nikdy nezažila.“ Korunovace sochy, jejíž stáří ještě nedosáhlo ani 50 let, byla něčím zcela výjimečným a svědčila o velkém rozšíření úcty. Dva měsíce po korunovaci vypukla 2. světová válka. Mariiny obrázky a medailky putovaly do celého světa a Maria tak přinesla svým ctitelům mnoho milostí, o čemž svědčí votivní dary, přinesené sem po skončení války. V květnu 1946 převezly sestry zázračnou sochu do Šimanova u Varšavy. Prvním poutníkem k Bílé Paní byl kardinál Hlond, který potvrdil, že její příchod k polskému hlavnímu městu je výrazem Boží vůle. Kardinál Wyszyński ji nazval Svatou poutnicí. „Když k nám přišla, jistě nám má co říci.“ Počet poutníků ustavičně roste. Panna Maria se sklání především k mladým a vyzývá je, aby si položili tyto otázky:

Co jsi nám chtěla říct tímto mramorem, touto sochou?

O čem jsme ještě nevěděli?

Co jsi nám chtěla ještě říct? V tobě je milost vši naděje, přes tebe vede cesta veškerého vědění.

Přišlas, abys nám ukázala svůj jas, nebo nám chceš něco povědět?

-Iš-

Z vašich dopisů

Svědectví síly modlitby

Děkuji Neposkvrněné Panně Marii a jejímu Synovi za vyslyšení proseb za uzdravení maminky a taktó plním slib, který jsem před rokem dala – veřejně poděkování.

26. září 1995 se maminka zranila na noze a dostala otravu celého těla. Druhý den nám řekli na jednotce intenzivní péče, že bojují o život a noha musí být amputována. Na sv. Václava jsem šla na večerní mši s tím, že nechám maminku zaopatřit. Poprosila jsem dvě děvčátka z církevní školy o modlitbu za maminku v důvěře, že prosba čistých dětských duší bude vyslyšena. (Později při děkování jsem se dozvěděla, že

se modlily celé rodiny.) Po udělení svátosti nemocných se mamince velmi ulevilo – přes velké bolesti usnula. Ke společné modlitbě za maminku se připojilo nejen naše společenství, ale i řádové sestry v Choryni.

Poznala jsem sílu modlitby. Maminka se pomalu uzdravila, noha byla zachráněna, rodina více stmelena a to nejdůležitější – maminka s tatínkem po dlouhých letech začali přijímat Tělo Kristovo. Za všechny tyto zázraky moc děkuji Neposkvrněné Panně Marii, protože po celou dobu maminka měla a stále má na krku zázračnou medailku. †

ZK (adresa v redakci)

Poselství

Stenografický záznam promluvy
P. J. Zovka ve Valašském Meziříčí

Poselství Panny Marie nejsou jen jakýmsi obyčejným dialogem s námi. Svědectví těchto dětí nejsou nějakou fantazií. Všechno je to zapláceno utrpením, těžkostmi. Až dodnes zůstaly tyto děti věrné a poselství Panny Marie svět přijímá a osvojuje si je, přicházejí k ní ze všech kontinentů.

Jsem přesvědčen, že tato tvoje překrásná a požehnaná země, tvoje domovina, odpoví na pozvání Panny Marie a na její poselství. Protože toto je den Panny Marie. A ty jsi lid Panny Marie. Panna Maria mluví k tobě a tobě se zjevuje. Prosím tě, poslouchej poselství Panny Marie svým srdcem. Neděje se něco, o čem bys měl přemýšlet jen ve své hlavě, ale děje se něco, co bys měl následovat, co bys měl žít a předávat lidem. Je to skutečně jedna cesta, nová cesta, jakési procesí, kterým se vracíme k jejimu Synovi.

Ano, osvícen milostí se člověk stal šťastným. A jeho návrat domů se pro něho stal slavností a vděkem, že se vrátil domů. První slova Panny Marie byla: obraťte se! A jak se můžeme obrátit? Úzkost byla v mém srdci. Jak je možné obrátit se? Panna Maria poučila děti a děti potom poučily lid církve: Začněte s modlitbou! A pamatují, že když jsem byl plný úzkosti, pozval jsem celou svoji župu, všechny své farníky: „Bratři, přijďte a modleme se společně! Modleme se!“ A všichni na toto pozvání odpověděli.

A později, když komunisté zabránili a zakázali chodit na místo zjevení, na Podgoru, potom na Křiževac, později oddělili vizionáře od nás, my jsme začali přicházet a modlit se v chrámu, v kostele. A v tom chrámu se zjevila Panna Maria. Dokud jsme se modlili, stála před námi, stála před oltářem a říkala: „Drahé děti! Modlete se takto každý den. Každý den se modlete společně růžencem! Modlete se srdcem.“

A všem nám požehnala. Přestali jsme se modlit, abychom pozdravili Pannu Marii pěknou písní. Když nám požehnala, otevřely se nám oči. A od toho dne až dodnes se každý den v Medjugorje společně modlíme. Modlíme se za dar zjevení. Modlí se církev v rodinách, modlí se na Křiževaci, na druhém místě, kde je překrásný kříž. Modlí se církev v chrámu. A modlí se všude.

Věřte mi, dnem i nocí se lidé modlí. Protože když se mě kdokoliv zeptá, co vlastně dělala církev 15 let v Medjugorje, já mohu odpovědět: Modlila se. Postila se. Konala oběti. A bděla. Modlila se před křížem a modlila se před svátostným Ježíšem. Ano, církev se 15 let modlila a bděla. A po 15 letech Panna Maria v posledním poselství říká: „Drahé děti, děkuji vám za vaše modlitby a oběti!“ 25. dubna t. r. Panna Maria řekla: „Drahé děti! Vložte modlitbu ve vašich rodinách na první místo. Skrze modlitbu poznáte Boží vůli. Skrze modlitbu se vám podaří dát Boha na první místo.“ Čili modlitbou čistíme svůj život a svoji duši od idolů.

S modlitbou Bůh přichází jako Spasitel a Vykupitel naší lásky, naděje a víry. Chápeme, proč Panna Maria každý den říká: Modlete se! Protože každý den musíme stát před Bohem, vyjít před Boha a vzít si od něho, od jeho tváře jeho světlo. Čili musíme se stát proroky, skrze modlitbu musíme přijímat světlo. V modlitbě člověk nachází skutečnou odpověď. A přináší tak jako Mojžíš odpověď pro svůj národ a pro svoji rodinu. A koná

důležitý krok ve svém životě. Jak je krásné, jak je povzbuzující a pozdvihující, když vidíme mladé, staré, učené, neučené, všechny lidi, jak klečí a upřímně se modlí. Ano, protože modlit se znamená skutečně žít. A takto se růžencem stává viditelným znakem Pánovým.

Společná modlitba je modlitba těch, kteří se společně modlí a kteří společně potkávají Boha. My nestojíme před neznámým Bohem. Tvůj Bůh není ideál, tvůj Bůh není jen tak vymyšlený ideál. Tvůj Bůh je živý a vzkříšený. Je to ten, kterého můžeme vidět, a kterého člověk může potkat. Stejně tak Panna Maria, ona není neznámou ženou. Vidíte, vizionáři jsou dnes už dospělí lidé, matky nebo otcové svých dětí, protože jsou ženatí nebo vdané. Oni mluví a setkávají se s Pannou Marií. Ano, oni jsou svědkové, kteří říkají, že je živá, že je vzkříšená, je přítomná s církví.

A není to zázrak, že se zjevuje. Proč? Protože přijala pod křížem církev. Tak jako tři dny hledala Ježíše, který se jí ztratil v chrámu, stejně tak nyní hledá svoji církev. Protože skutečně je ztracená.

Přemýšlejte nyní nad Francií, Německem, Belgií nebo Nizozemím. Kolik je v těchto zemích rozvedených manželství? Stejně tak v Itálii. Copak to je Ježíšova církev? Ne, to není Ježíšova rodina, rozvedená, zničená. Je to zničená církev Ježíšova. Přemýšlejte nad Německem. Ten kancléř, který říká, že je křesťan, chce zlegalizovat zákon o zabíjení, o potratech nenarozených dětí. To není Ježíšova církev, to není křesťan, to je lež. Křesťan ochraňuje život a vidí v něm největší dar Boha, dar života. Křesťan poznává rodinu, rodinnou církev posvěcenou svátostí manželství. Nikdy nemůže souhlasit s rozvedením manželství. A takováto církev nemůže vstoupit do nového tisíciletí.

Teologie ani knihy nejsou v krizi. Ale teologové jsou v krizi, věřící jsou v krizi. Proč? Protože teolog musí být svatý, když žije, medituje, mluví o mystériu v církvi. Velcí teologové naší církve jsou svatí, protože jim říkáme např. sv. Augustin, sv. Benedikt, sv. Bonaventura, sv. Tomáš. Jsou to teologové, kteří vešli do mystéria víry a žili je. Vědět a milovat – to jsou dvě různé hodnoty. A neobnoví se Morava ani Čechy jen s knihami nebo novými naukami o náboženství. Ale obnovuje se se svatými rodinami, se svatými rodiči, se svatými kněžími. Nemůžeme se obnovit jen tak, ale musíme začít od základu tak, jak to říká Panna Maria: Musíme začít modlitbou. Obnovit modlitbu a vložit ji na první místo ve své rodině. Koncem května Panna Maria řekla: „Drahé děti! Děkuji vám za oběti a modlitbu, kterou jste mi obětovali tento měsíc.“ Panna Maria tím chce říci, že naše modlitba nepadá do prázdna, do neznáma. Ale prochází a protéká Neposkvrněným srdcem Panny Marie do celé církve. Protéká do celé církve jako lék. Tvoje oběť a modlitba jako dar obrácení protéká do celé církve. Je to láska pro celou církev. Pro pokoj a mír, pro celou církev a svět.

A proto Panna Maria říká: „Všichni jste pro mě důležití“. A proto modlitba je na prvním místě ve zjeveních Panny Marie. Když se modlitba vytratila z rodin, tehdy se rodiny začaly rozpadat a mizet. A tehdy se v nás začala rozpadat a umírat i církev. A vymysleli nám jiné, nové programy, přes masmédia, přes noviny, reklamy. A my jsme si mysleli, že je to zábava. A když vysílali nějaký kulturní program, mysleli jsme si, že je to nová kultura a nějaká nová vymoženost. Ale byla to pro nás lež. Co minulý měsíc napsali vědci a odborníci celé Ameriky, kteří dělají různé prů-

Poselství Královny míru

Medjugorje 25. 9. 1996

Drahé děti!

Dnes vás zvu, abyste obětovaly své kříže a svá utrpení na moje úmysly. Dítky, já jsem vaše Matka a přeji si vám pomoci, vyprošujíc pro vás milost u Boha. Dítky, obětujte svá utrpení jako dar Bohu, aby se staly překrásným květem radosti. Proto, dítky, modlete se, abyste pochopili, že utrpení se může stát radostí a kříž cestou radosti.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

zkumy v Americe o životě v Americe? Lékaři vyšetřovali věřící i nevěřící ve svých nemocnicích. A zjistili, že pokud se má rychle zahojit rána po operaci, tento člověk se musí modlit. Ze kterých rodin přicházejí problémy, které se nedají vyřešit, čili sociální problémy a rodinné konflikty? Říkají, že z rodin, které se nemodlí, z rodin, ve kterých nemůžeš probudit víru, protože nevěří. A radí, že lidé by se měli začít modlit, aby se lidé stali normálními, aby se vyléčily a vyřešily mnohé nemoci, fyzické i mentální. Přemýšlej o tom.

Když se člověk modlí jako věřící a křesťan, tehdy setkává svého Boha. Jaký je to zázrak pro nás, když setkáváme živého a pravého Boha, který je pro nás zázrakem milosti! Panna Maria říká: Vložte na první místo ve svých rodinách modlitbu. Jeden člověk přišel do Medjugorje od moře se svojí ženou a setkal se tu s církví, která se modlila. Začal plakat. Setkal jsem se s ním po večerním programu před chrámem a zeptal se mě: „Mohu se i já stát takovým stejným věřícím?“ „Kdo jsi,“ zeptal jsem se ho. „Nejsem nikdo a nejsem nic, jsem neznámý. Jsem žid. A nevěřící. Jsem lékař. Jsem člověk, který se nikdy nemodlil a ani se neumí modlit. Prosím tě, nauč mě modlit se. Mohu se stát tvým věřícím?“ Řekl jsem mu, že může, ale ne tak rychle. Po roční přípravě v Německu přišel a já jsem ho pokřtil. Když jsem ho při mši sv. křtil a poléval, po jeho čele tekla posvěcená voda, chtěl se vyznat: „Dnes jsem šťastný, dnes jsem dítětem Božím, které dokáže mluvit s Otcem, které dokáže sedět na jeho kolenou a být v objetí s ním. Cítím se jistý a modlím se s ním.“ A svoji vilu tento lékař změnil na malou kapličku, kde naučí tisíce a tisíce svých známých a přátel modlit se. Přijít dnes do domu tohoto lékaře

znamená přijít aspoň mezi sto lidí, kteří se tu společně modlí a které učí modlit se.

Co myslíte, co je dnes, v dnešní době nejdůležitější pro vaši zem, nebo pro moji zem? Mnozí jistě řeknete, že to, že můžeme cestovat. Někteří si možná pomyslíte, že nejdůležitější v tomto okamžiku by bylo vložit kapitál do vytváření nových závodů nebo provozoven, aby se zvedl standard. A takto často přemýšlíte a vaši politici jen mluví a mluví. Víte, co je pro lid nejdůležitější? Dnes, ve tvé rodině, ve tvé domovině, ve tvé církvi je potřebný člověk v kostele, člověk, který se modlí. Věřte mi, člověka, který se modlí, potřebuješ ty i tvoje vlast.

Znám bohaté, ale jsou nešťastní, protože se neumí modlit. Především se nezmění tvář tvé země, pokud tu nebude duchovní obnova. Všechno to bude klamně. Jakou sílu mají cesty nebo dálnice a kudy vedou cesty nebo řidiči, kteří nevěří? Lidé jsou nešťastní. Za peníze můžeme postavit dům, ale za peníze si do tohoto domu nemůžeme koupit požehnaní. Můžeš si za peníze v lékárně koupit lék, ale nemůžeš asi koupit zdraví. Ano, to je to, co potřebuješ. Potřebuješ modlitbu, aby se modlitbou obnovilo naše srdce, naše církev, naše rodina a naše víra. Poslechněme Pannu Marii. Skutečně vložme modlitbu na první místo v naší rodině. A všechno bude jiné, proměněné. Kolikrát v průběhu modlitby přišla Panna Maria! A povzbudila lidi k modlitbě. A všichni poutníci, kteří přichá-

zejí do Medjugorje a modlí se, říkají, že cítí její přítomnost, její blízkost, její sílu.

Modlitba je důležitá. Sv. Augustin říká: „Je dechem duše.“ Později říká: „Je ještě mnohem víc.“ Protože si myslel na začátku, když dýchají plíce, vdechnou čistý vzduch a člověk může žít. Ale při vydechnutí plíce vydechují to, co je toxické, všechno to, co je pokažené a zlé. Ale on potom později říká: Ne. Protože odhalil, že modlitba je mnohem větší mysterium, než si myslel.

Modlitba je skutečně velký dar a velká milost. Protože když to ztratíš, anebo když se tento tvar nebude rozvíjet v srdci tvých dětí, každý nepřítel bude moci s nimi manipulovat. Modlitba je naše síla, naše jistota, dar. Dar pro ty, kteří milují, dar pro ty, kteří věří, dar pro syny. Člověk v modlitbě je zdviženým znamením. Znamením, že Bůh je v nás, že Bůh žije s námi.

Panna Maria ve svých zjeveních jednoduše říká, abychom si vzpomněli, s jakou radostí a odevzdaností poznala Alžběta Pannu Marii. Byla šťastná. Zнала svoji příbuznou, ale teprve nyní, když Panna Maria přichází, poznala v ní Matku svého Boha. Její zkušenost je jí objevem. Je to objev i pro nás. Protože tato zkušenost vešla do Bible. Ano, lze vidět Matku mého Boha. Ano, je možné, aby Matka mého Boha přišla ke mně. Přemýšlejte, s jakou radostí a láskou toto přijal Simeon po 40 dnech, když přinesla Panna Maria Ježíše do chrámu. Když vzal do svého náručí její dítě, byl otřesen. „Tento tvůj

Syn je mým Spasitelem,“ říkal tento Simeon. „Moje oči uviděly spásu. O tomto dítěti mluví proroci. Je Bůh.“ A tato slova poslouchá Anna a všechny zbožné ženy v chrámu. A všechny pozval Boží duch. V tomto malém dítěti viděly jen obyčejné dítě, ale poslechly proroka. Uvěřily mu a přijaly tuto milost.

Bylo důležité, že Simeon viděl skutečnost. A všichni potom mohli poznat a uvidět, že toto je náš Bůh. Mojí otázkou a mojí bolestí je toto: Proč o 33 let později, když začal Ježíš dělat zázraky, velekněz, velký učený muž, kněz Kaifáš, nepoznal v tomto Ježíšovi Boha. Jak je možné, že člověk může zhasnout světlo a nevidí? Víme, že Kaifáš předával světlo kněžím pomocí proroků a vykládal lidem o Boží vůli. Znal z paměti Bibli. Ale když Boží vtělené Slovo stálo před ním, on je nepoznává. A chtěl ho co nejdříve zabít. A podařilo se mu to. Jak to, že Jidáš ztratil světlo? Že Herodes ztratil světlo, že Kaifáš zabijí světlo a milost? Je smutné, když rodič nemá světlo a když kněz ztratí světlo. Je smutné, když biskup ztratí světlo. Musíme vědět, že člověk je zodpovědný za milost. Kdo může mluvit o Medjugorje a vědět, co je Medjugorje? Jaké je to tajemství? Ten, kdo přijal světlo, kdo vidí, kdo poznává, kdo je jistý. A proto my jsme jako prorokyně Anna, která přichází do chrámu a poslouchá. A vizionáři jsou ti, kterým Bůh dává, aby viděli, aby slyšeli, aby poznávali, aby svědčili. A nejedná se o nic takového, co bychom měli odtrhnout a jen tak oddělit od sebe. ▮

(Pokračování příště)

Konec slibného experimentu?

Když hned po dovolených polský Sejm novelou změnil zákon upravující podmínky provádění potratů, splnilo se to, co mnozí předpovídali již při jeho přijetí. Tušili, že tento zákon bude první na řadě, dojde-li ke změně politických sil v Parlamentu. Je tedy skutečně obrat Polska zpět v této oblasti hanebnou politickou hrou, jak to s hlubokým zármutkem komentoval Svatý otec, nebo o důsledek jeho nefunkčnosti, jak se nás snaží přesvědčit ti, co vždy tvrdili, že přísný zákon nic neřeší?

Jakkoli je v tak citlivé oblasti vystavené tolika manipulacím a účelovým tlakům obtížné získat solidní informace, polský experiment si zaslouží nejvyšší pozornost. Tu mu dostatečně věnovali jeho neúnavní odpůrci, kterým byl solí v očích hned ze dvou důvodů.

Jednak ukázal, že lze zvrátit liberální zákon, aniž by se ve veřejnosti strhl očekávaný poprask: naopak průzkumy veřejného mínění prováděné nezávislými i státními agenturami prokázaly nárůst procenta těch, kdo zpřísnění zákona považovali za správné (42 % v r. 1993 proti 55 % v r. 1995); jednak byl příliš konkrétní možnost konfrontace propagandy se skutečností.

statistiky a ministerské zprávy, které účinnost uvedeného zákona hodnotily. Uvedené zdroje – zejména Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva spravedlnosti PR – uvádějí následující fakta:

V době liberálního zákona z komunistické éry, který byl v podstatě totožný s naším, se v Polsku počet potratů pohyboval kolem 100 000–120 000 za rok. K ilegálním potratům nebyl důvod – byly volně dostupné – a k retušování statistik komunisty také důvod nebyl, poněvadž uváděný počet odpovídající cca 20 % živě narozených zdaleka nepředstavoval špičku v tzv. socialistických zemích (např. ČSFR to dotáhla až na poměr 1:1 – to je 50 %).

kteří by se jím neřídili, proběhla intenzivní diskuse i v médiích, kde se veřejnost mohla seznámit se všemi důvody pro i proti a pochopit podstatu problematiky. To stačilo k poklesu počtu potratů až na 30 878. (Sice v menší intenzitě – cca o 1/3 – se podařilo dokázat něco podobného i u nás s pomocí zavedení placených potratů).

V r. 1992, kdy už bylo zřejmé, že zpřísněný zákon skutečně bude přijat, došlo k dalšímu poklesu na 11 640, a když zákon v lednu r. 1993 Sejmem úspěšně prošel a začal boj o jeho zrušení, bylo polské Ministerstvo zdravotnictví, které nijak nelze podezřívát z jeho podpory (zprávy jsou koncipovány právě naopak) nuceno v následujících letech přiznat pokles na 777 v r. 1993, 782 v r. 1994 a dokonce 559 v r. 1995.

Tak pronikavý efekt jistě způsobil mnoho bezesných nocí odpůrcům zákona. Ti se snažili snést všechny možné důkazy o tom, že uvedená čísla neodpovídají skutečnosti, že došlo jen k „přelítí“ potratů do ilegality. Při četbě oficiálních dokumentů je až komické, jak se zodpovědní ministři snaží doložit, že zákon vlastně nedodržovali a v pochybnostech vždy postupovali proti němu. Při tom nedomysleli, že svým soukmenovcům podkopávají argumentaci, protože tím vlastně oslabili hlavní důvod – tvrdost zákona, který by mohl k ilegálním potratům vést. Nebyli zákon vlastně dle jejich tvrzení příliš dodržován, (Ministerstvo spravedlnosti např. v r. 1993 uvádí, že bylo zahájeno 53 soudních řízení v souvislosti s podezřením na trestný čin podle tohoto záko-

na, z toho v 33 případech se trestný čin nepodařilo prokázat, ve 3 případech nebyl zjištěn pachatel a 3 řízení byla pozastavena, z toho 1 podmíněně), proč by za těchto okolností vyjelo za potratem 25 000 Polek, jak uvádějí odhady v některých našich denících? Stejně odhady pak bez jakéhokoliv věrohodného podkladu operují s „průměrným počtem ilegálních potratů“ i více než 2x přesahujícím počty potratů za komunistické éry.

Zde však nestačí jen upozornění, že stejných vylhaných statistik podle svých vlastních pozdějších doznání používali propagátoři potratů v USA v 60 letech. Nehledě na to, že uváděné počty by ani to nejliberálnější ministerstvo a orgány činné v trestním řízení nemohly přehlédnout (naopak důkazy o existenci tohoto jevu potřebovaly jako sůl k doložení svých verzí), fakta přesvědčivě dokládají, že skutečnost je jiná. Je-li pravda, že ilegální potraty jsou tak nebezpečné, jak o nich tvrdí propagátoři potratů legálních, určitě by se takové kvantum mělo odrazit na statistikách sledovaných jiných onemocnění signalizujících komplikace potratů. Zde však žádná podstatná změna nenastala. Připustíme-li tedy i zde, že i lékaři tak úspěšně kamuflovali výkazy (ač určitě alespoň negynekologové k tomu neměli žádný důvod) můžeme nahlédnout do statistiky, kterou v podstatě kamuflovat nelze. I ilegální potraty mohou způsobit úmrtí. V Polsku se podle ministerské zprávy v r. 1993 pohybovala smrtnost potratu kolem 0,39 %. Mrtvou ženu někdo vykázat musí. Při uváděných počtech ilegálních potratů (zde budeme v rozporu s tvrzením propagátorů liberalizace zákona uvažovat, že se ve ztížených podmínkách podařilo dosáhnout stejně „dobrého“ výsledku v úmrtínosti jako ve speciálně k tomu vybavených nemocnicích a zařízeních) představovalo by to 100 úmrtí žen v zahraničí a dokonce

Dítě – bezmocný tvor Bohem vložený do rukou člověka – otce, matky, lékařů, celé společnosti

Jaká tedy je (či bohužel byla) polská skutečnost?

Snad nás nikdo nebude podezřívát ze zaujatosti, když použijeme k její ilustraci oficiální

V letech 1990–1991, kdy polská lékařská komora přijala po bouřlivých diskusích svůj etický kodex jasně vyžadující dodržování Hippokratovy přísahy se stanovením sankcí pro lékaře,

až 1200 doma v jednom roce. V rozporu s tím sledovaná celková úmrtnost v souvislosti s těhotenstvím a porodem ve sledovaném období v Polsku kolísala kolem 50 úmrtí a vykazoval spíše tendenci klesající. Buď tedy neplatí rozlišování nebezpečnosti legálních a ilegálních potratů, nebo jich prostě tolik nebylo. Obojí je však špatná zpráva pro ty, kdo jako řešení této problematiky prosazují „dostupnost“, tedy legálnost potratu.

Stejně tak se nepotvrdily propagované negativní dopady jiné. Počet jiných komplikací souvisejících s těhotenstvím a porodem se nezvýšil, naopak počet rizikových těhotenství začal vykazovat pokles, hromadné ponechávání dětí matkami v ústavech se nedostavilo – počty zůstaly vcelku stejné, stejně jako počet vražd novorozenců a geneticky poškozených dětí. Není divu, že zákon vyvracející v konkrétně ověřitelné situaci tolik tvrzení renomovaných „expertů“ zastupujících ne jednu přední mezinárodní instituci musel zmizet. Příznačné je i znění novely zákona prosazené zastánci potratů. Stanoví totiž státní příspěvek na antikoncepční preparáty (tedy stát – ze zákona!!! – uhradí zahraničním firmám z kapes všech daňových poplatníků ušlý zisk za minulá léta) a do roku 1997 zavedení povinné sexuální výchovy ve školách (aby „správně vychovanou“ další generaci nenapadlo znovu uvolněný zákon zase zpřísnit). Vše přesně v intencích Mezinárodní federace pro plánované rodičovství (IPPF), která tyto kroky vytyčila již v 50. letech v USA.

Historia magistra (historie učitelka), ale jak je vidět, nikdo jí naslouchá. Co to bude stát? To asi nikoho nezajímá. Hlavně že vydělají zainteresovaní. Úspěch demokracie? Ne! Názorná ukázka fungování „kultury“ smrti.
-fam-

Utrpení jako dar a oběť

„Je nám zatěžko věřit, že naše utrpení může něčemu sloužit...“

Gospina poselství se stávají od nějaké doby intenzivnější, naléhavější. Zřejmě nás naše Matka potřebuje a ještě jednou nám nabízí krásnou výměnu, výměnu, v níž široce získáváme: modlíme se na její úmysly a ona si bere na starost ty naše. Maria nás tentokrát prosí, abychom obětovali naše utrpení, jako prosila fatimské děti, aby přinášely oběti. Jak říká apoštol Pavel, utrpení tohoto času není ničím ve srovnání s budoucí

slávou; to, co nyní můžeme trpět, není ničím ve srovnání s účinností našeho daru Marii. Co působí v kříži strach, to je vzdálenost, kterou klademe mezi něj a nás. Ale obejmeme-li ho, jako to učinil Ježíš, stane se lůžkem lásky, pramenem radosti. Jistě, nám je zatěžko věřit, že naše utrpení by mohlo něčemu sloužit; proto použijí přirovnání. Ve Starém zákoně se obětované zvíře spalovalo na oltáři a *vůně oběti stoupala až*

k Bohu. Pán nemá zálibu v oběti, ale v daru, ve vůni, jíž je chvála, které k Němu dáváme stoupat v našich zkouškách. Utrpení je oheň, který stravuje oběť. Naše radost, naše štěstí je v dokonalém daru, a dokonalost daru se uskutečňuje na našich každodenních křížích – za předpokladu, že jsou obětovány z lásky a s láskou.

*Bratr Ephraim,
„Pokyn“ k poselství P. M.
z 25. 9. 1996 (str. 9)*

Sestra Emmanuela píše

Medjugorje 15. 9. 1996

Pochválen buď Ježíš!

Mariini advokáti se dobře modlili! 21. srpna přišla z Říma „svalnatá“ deklarace, která se týká celého katolického světa. V důsledku nejasných nebo mylných článků některých novin, podle kterých by byly zakázány poutě do Medjugorje, dr. Navarro-Valls, mluvčí Vatikánu, chtěl vyjasnit věci pro širokou veřejnost. – CNS (největší orgán katolických zpráv v USA) převzal v červnu politováníhodné tvrzení francouzského La Croix. Dr. Navarro-Valls tedy ve svém interview znovu upřesnil: „Nemůžete říkat lidem, že nesmějí chodit do Medjugorje, leda že by bylo dokázáno, že zjevení jsou falešná. Ale to se nestalo, takže všichni, kdo chtějí, tam mohou jít... Když katoličtí věřící cestují, mají právo na duchovní doprovod; proto Církev nezakazuje kněžím, aby doprovázeli cesty do Medjugorje organizované laiky“ (z „The Universe“, 1. 9. 1996).

Proč odpůrci Medjugorje – Bůh jim žehnej! – používají mnohdy nevědomost křesťanů

ve věci kanonických výrazů, aby rozšiřovali negativní řeči ohledně místa zjevení, které se přece těší přízni Říma pro soukromé poutě? Existují jiná místa zjevení, kde každá poutě, i „soukromá“, je zakázána. To není případ zde. Za těch 15 let, kdyby Kongregace pro věci víry byla chtěla vydat negativní notifikaci ohledně Medjugorje, byla by to už učinila. Jednoduchá skutečnost, že Vatikán sem nechal přijít 20 milionů poutníků, aniž by je varoval před nejmenší teologickou nebo pastorální úchylnou v poselstvích přijatých vidoucími, je už nápadnou a pozitivní událostí. Bude třeba konec zjevení, aby byla uznána autentická. Je snad někdo prohlášen za svatého za živa? Nikdy na papíře – mnohdy v srdcích lidí!

Je pozoruhodné, že 13. 10. 1995 ve Fatimě citoval polský primas kardinál Glemp Medjugorje mezi velkými mariánskými svatyněmi světa. Kardinál Cchevarria prohlásil tentýž měsíc během velké mariánské konference v Quito: „Má přítomnost zde chce potvrdit mé přesvědčení, že pro obnovu Církve přichází impuls z medjugorských skupin, v Equadoru a v celém světě!“

Tuto neděli oslavujeme slavný Kříž a nesmírné zástupy pokrývájí Křiževac, aby uctívaly Spasitele. Pro ty, kdo by ještě měli strach z kříže, je to chvíle, kdy prosí Gospu o opravdové osvobození od tohoto strachu. Vždyť když stojíme s odstupem od Ježíšova kříže, držíme na odstup své vlastní štěstí. Naopak, přiblížit se Ježíšovi na kříži, abychom se klaněli a líbali jeho rány, to je vsávat uzdravení a radost.

„Přeji si, abyste přicházeli neustále se se mnou klanět Ježíšovi,“ říká Gospa (Jeleně, 21. 3. 1989). „Moje děti, klanějte se Mu! Klanějte se Mu v utrpení, které snáší pro vás a pro celý svět; klanějte se Mu v jeho Těle a v jeho Krvi, kterou pro vás prolil. Žijte vše, co žil Ježíš, spolu se mnou... Po kříži je zmrtvýchvstání.“

Drahá Gospo, je to Tvé Srdce v nás, které nám pomáhá běžet ke Kříži!

Sr. Emmanuel

Prosící matky

Narůstající nedostatek kněží je předmětem nářků. Vytvářejí se plány a modely pastorační „farnosti bez kněží“, mnozí by si nejraději dali patentovat svůj návod, jak řešit tuto krizi: zrušit celibát. Některé farnosti nahrazují nedělní eucharistickou slavnost bohoslužbou slova. Málo se však pamatuje na Pánovu výzvu: Proste Pána žní, aby poslal dělníky na svou vinici.

Ve vesničce Lu Monferato, asi 60 km severně od Turína, našli jiné řešení.

Je to jedinečný příklad duchovního mateřství pro kněze a řeholníky. V r. 1881 došlo v této vesničce se 3000 obyvatel k příkladnému rozhodnutí s dalekosáhlými důsledky. Několik matek nosilo v srdci touhu, aby se některý jejich syn stal knězem nebo dcera řeholnicí, a odevzdali se tak zcela službě Bohu. Tyto matky se začaly pod vedením P. Mons. Alexandra Canory shromažďovat každý čtvrtek před svatostánkem k modlitbě za nová kněžská a řeholní povolání. Na tento úmysl přistupovaly také každou první neděli ke sv. přijímání. Po mši sv. se všechny matky společně modlily tuto modlitbu:

Bože, dej, ať některý z mých synů se stane knězem! Já sama

chci žít jako dobrá křesťanka a vést své děti ke všemu dobrému, abych si vyprosila milost, že ti mohu, Bože, darovat jednoho svatého kněze. Amen.

Z této mateřské důvěry a rodičovské otevřenosti vyrostla hluboká atmosféra autentické zbožnosti, takže mnoho dětí o mnoho snáze rozeznalo své duchovní povolání. Bůh vyslyšel prosby matek způsobem, který překonal všechno očekávání.

Z tohoto malého místa vzešlo 323 duchovních povolání: 152 diecézních a řádových kněží a 171 řeholních sester. Náleží do 41 různých kongregací a řádů. Ještě dnes žije více než sto duchovních osob, které pocházejí z této obce.

Z některých rodin vzešla dvě až čtyři povolání. Nejznámější

je případ rodiny Rinaldiů, z níž Bůh povolal do své služby sedm dětí. Dvě dívky, dcery Panny Marie Pomocnice, odešly jako odvážné misionářky do Santo Domingo, pět synů se stalo salesiánskými kněžími. Nejznámější z těchto pěti bratří je Filippo Rinaldi, kterého Jan Pavel II. 29. dubna 1990 blahorečil jako třetího nástupce Dona Boska. Není náhodou, že z tohoto místa pochází mnoho salesiánů. Don Bosko sám navštívil Lu čtyřikrát. Již při první návštěvě vzal s sebou do Turína šest dívek k dcerám P. Marie Pomocnice. Účastnil se primiční mše svaté svého budoucího nástupce v rodné obci. Filippo rád vzpomínal na hlubokou víru své rodné obce: „Byla to víra našich matek a otců, která jim dovolovala říci: »Děti nám dal Pán, a jestliže je zavolá, nemůžeme říct ne.«“

Luigi Borghina a Pietro Rota žili spiritualitou Dona Boska tak opravdově, že jeden z nich byl nazván „Don Bosko Brazílie“ a druhý „Don Bosko Valtelliny“. Z Lu pochází Mons. Evasio Colli, parmský arcibiskup, o kterém

Jan XXIII. řekl: „Ten se měl stát papežem, a ne já. Měl všechny potřebné vlastnosti, aby se stal velkým papežem.“

Každých 10 let se ještě žijící rodáci – kněží a řeholnice – scházejí ve své rodné vsi. Nynější farář, Don Mario Meda, který zde působí již 24 let, vypráví, že tato setkání jsou skutečným a přirozeným svátkem a důkazem Bohu, který v Lu udělal tak veliké věci.

Počet vyprošených povolání ukazuje zcela jednoznačně, kde je třeba hledat řešení.

Je tu ovšem dnes ještě jedna okolnost: velký počet rozpadlých rodin a v důsledku toho morální rozklad společnosti. *Morální rozklad má za následek nedostatek duchovních povolání!* píše Jan Pavel II. ve svém dopise *Lidská sexualita, pravda a význam*, čl. 34. Tam, kde mizí čistota a stud, stává se láska egoistickou, to znamená přestává být sebeodevzdáním, a stává se jen sebeuspokojením a rozkoší.

Podle in PRO DEO ET FRATRIBUS 4, 5/96: Biskup Hnilica: „Triumf srdce“

Dopis nemocným –

říjen 1996

Drazí nemocní,
zase už tu máme ten krásný růžencový měsíc říjen. Zase se můžeme ještě víc přitulit k té, která zná všechno trápení a bolesti světa. Ráda bych Vám do Vašich modliteb a obětí tentokrát světila znovu naše děti a jejich maminky. I Apoštolát modlitby má ve svém všeobecném úmyslu starost o výchovu mládeže ke spravedlnosti a lásce. Jak je to důležité, vždyť právě děti a mládež jsou naší budoucností. Jaká bude? – Jak si je vychováme, jak si je vymodlíme! A právě ten druhý úkol bych ráda světila Vám. Co kdybyste si v tomto měsíci přibrali navíc ještě modlitbu radostného rú-

žence za naše děti a světili je spolu s jejich matkami naší nebeské Matce P. Marii? Myslím, že právě tajemství radostného růžence jsou pro tuto velkou prosbu jako stvořena. Vždyť co je tam skryto úzkostí, starostí a bolestí, s kterými se i dnes naše mladé maminky potýkají. Hned první tajemství – kolik problémů a těžkostí! „Kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala“! Jsem těhotná, neměli jsme ještě počkat? Zvládnou to všechno? Narodí se nám zdravé dítě? Takové a podobné otázky se honí hlavou jistě každé ženě, ať čeká první nebo čtvrté dítě! Jak těžké a složité to měla P. Maria, a přece řekla své Ano! Proste,

moji drazí, ať právě u ní hledají všechny matky radu a pomoc.

A tak bychom mohli brát jedno tajemství za druhým, v každém najdou velikou naději a útěchu pro své problémy. Hlavně jim vyprošujte opravdovou moudrost ve výchově a pravou, skutečnou lásku ke svým dětem, která z nich nedělá modly, ale dovede v pravý čas a rozhodně říci i Ne! A to bývá často pro jejich láskyplné srdce velice těžké! Vidíte, jak je tu třeba za ně hodně prosit!

Ale mám ještě něco na srdci. Nechtěli byste si Vy sami nějaké dítě školou povinné „adoptovat“? Může to být někdo z Vaší rodiny, ale i třeba nějaký naprosto neznámý studentik, za kterého byste se chtěli modlit a obětovat. Je přece toho tolik, co by ty naše děti po-

třebovaly! Nemyslím jen na to, aby jim šlo dobře učení, aby prospívaly na těle i na duchu, jde mi o víc. Jde mi o jejich víru, o jejich celkovou orientaci, o jejich věčnost. Pokud měly to velké štěstí a doma poznaly Boha a cestu k Němu, tak tedy aby nezbloudily, aby se nedaly zmást, ale šly za Ním vytrvale dál! Pokud to štěstí neměly, tak aby jim Pán poslal někoho, kdo by je správně nasměroval. Sami jistě víte, jak je to důležité a jak málo je těch sepatých rukou, které by našim dětem vyprošovaly milost víry.

Vezměte si za „svého“ třeba jen jednoho studentika, nebo i více. Pojmenujte si je, zamilujte si je. Ani nevíte, jak to pomůže i Vám.

Sestra Pavla

Církev ve Francii

Z 57 mil. obyvatel Francie se hlásí ke katolickému náboženství asi 45 mil. Podle vyjádření francouzské biskupské konference skutečně praktikujících katolíků je asi 10 mil. 20 mil. navštěvuje bohoslužby příležitostně. Ve Francii působí asi 30 tis. katolických kněží, z nichž čtyři pětiny jsou kněží diecézní a jedna pětina řeholní. Kněžských povolání již několik desítek let stále ubývá, stejně jako řeholních povolání. Řeholníků je podle nejnovějších údajů 13 500. Francouzská biskupská konference má 110 členů.

□ **60 různých organizací svolalo do Paříže na 22. září shromáždění**, na kterém protestovali proti poslední návštěvě papeže Jana Pavla II. ve Francii. Návštěva je mezi jiným oslavou 1500. výročí křtu krále Chlodvíka v Reměši. Organizátoři protestů tvrdí, že hodnotový systém Francie nemá své kořeny v křesťanství, ale ve francouzské republice. Kardinál Jean-Marie Lustiger odmítl tyto kritiky. Poukázal v listu Figaro, že je divné, když titíž lidé, kteří chválí církev, když se zasazují za menšiny, kritizují návštěvu papeže. Prohlásil, že nečekal, že se zvedne taková vlna nesnášenlivosti. Papeže pozval francouzský prezident právě u příležitosti jubilea kristianizace Francie.

□ Novináři a církev

Podle vyjádření vydavatele „Berliner Zeitung“ Dietera Schrödera nemůže denní tisk přejímat církevní hodnoty a církevní přesvědčení. Při takových tématech jako je potrat by bylo přijetí církevního postoje pro noviny jako podnikatele dokonce „hospodářsky škodlivé“. Jak řekl při přijetí novinářů na berlínském biskupství, čtenáři dnes nepřijímají žádnou autoritu. V redakcích se rozšířil výrazný

Od r. 1905 je církev důsledně odtržena od státu. Výjimku tvoří Alsasko a Lotrinsko, kde církvi zajišťují postavení uzavřené koncordáty. Církev ve Francii vydrží dobrovolné příspěvky věřících. Stát udržuje na své náklady ty církevní objekty, které byly vybudovány před r. 1905. Později vzniklé objekty vydrží církev sama. Šestina francouzských studentů navštěvuje církevní školy. V 80. letech docházelo opakovaně k napětí mezi církví a státem v otázce katolických škol, jejichž postavení nebylo po chuti socialistické vládě.

antiklerikalismus. Církev je označována jako konzervativní a nikdo nepřesvědčí mladého novináře, aby se zajímal o církevní tematiku.

Podle slov zástupce šéfredaktora postupimských novin „Märkische Allgemeine Zeitung“ Lothara Mahrla se poznatky o církvi a náboženství u novinářů především z východního Německa rovnají prakticky nule. „Nepřátelský obraz církve“, který šířili východoněmečtí komunisté, působí namnoze i nadále.

□ **86letá Matka Tereza opustila nemocnici** v Kalkatě a má podle vyjádření jednoho z lékařů Sudipta Sena před sebou ještě mnoho let života. Největším problémem bylo přesvědčit tuto řeholnici, aby setrvala ještě nějaký čas v nemocnici. Matka Tereza trpí občasným onemocněním malárií. Od r. 1989 má voperovaný kardiostimulátor. Před několika týdny došlo ke krátkodobé zástavě srdce, které bylo elektrickým šokem opět uvedeno do činnosti. Několik dní byla v nemocnici ošetřována pomocí zařízení umělého dýchání.

□ **Od r. 1992 používá ruská pošta na poštovních známkách také náboženské motivy.**

Prvním byl výjev Narození Páně, který byl použit společně se švédskou poštou. Na známkách se objevují zobrazení z významných ruských ikon, ale také obrazy chrámů, a to nejen ruských, ale i zahraničních, jako je kolínská katedrála nebo Notre Dame z Paříže.

□ **Ottorino Guerini**, farář v Pontesacco nedaleko Pisy, žil celý život v těch nejhudších podmínkách. Věřící mu přispívali potravinami i šatstvem. Když před nedávnem zemřel, zanechal po sobě 880 mil. lir, které ve své závěti odkázal misiím v Africe. Část této sumy pocházela také z výher v sázkách.

□ **Podle slov palermského arcibiskupa Salvatore De Giorgi je mafie stále více bestiální a nelidská.** Dříve šetřila alespoň ženy a děti. Nyní se vzhazují nemluvňata do kyseliny nebo se střílí po dětech, které přicházejí ke hrobu svých rodičů. Ve své promluvě na Monte Pellegrino ve svatyni sv. Rozalie vyzval jménem této patronky Palerma „nositele smrti“, aby v jeho diecézi respektovali právo na život. Palermo bylo ve sdělovacích prostředcích označeno za „město smrti“.

P. Giuseppe Puglisi, který byl mafiány 15. září 1993 ve svém bytě zastřelen ranou do týla, těší se nyní velké úctě palermských věřících, kteří požadují jeho blahověčení. Puglisi se snažil vymanit mládež z působnosti mafie organizováním nejrůznějších aktivit. Podle mluvčího biskupství je však možno začít proces nejdříve pět let po smrti dotyčné osoby.

□ **V Mulazzu v italském Toskánsku napadla rozhněvaná italská turistka z Parmy fyzicky tamního 69letého faráře.** Jako důvod své inzultace uvedla, že zvony farního kostela probudily jejího manžela, který odpočíval. Kněz odsloužil

mši sv. a pak se odebral do nemocnice, kde konstatovali lehký otřes mozku a poranění nosu.

□ **Vídeňský arcibiskup Schönborn vyslovil vážné obavy z nového rozkolu v církvi.** Úkolem biskupů je se vši smysluplností a možnou odpovědností předcházet rozdělení církve. Podle Schönborna je dialog důležitý, ale jestliže se při něm ukáže, že dohoda není možná, pak skutečně dojde k rozkolu. Katolická církev stojí před významnými reformami, jakých v církvi dosud nebylo. Takovou reformu však musí předcházet vnitřní duchovní obnova. Rakouská církev je velice pestrou mozaikou, ve které si žádná skupina jako např. „Církev, to jsme my“, nebo „Církev zdola“ nemůže vyhrazovat monopol, že církev je právě jen ona. Arcibiskup nemá obavy, že církev zahyne. Ježíšův příslib je zcela jasný a jednoznačný, neznamena však v žádném případě, že katolická církev musí být tou největší náboženskou společností na světě.

□ **Podle berlínského kardinála Georga Sterzinského není úkolem církve šířit iluze nebo utopie.** Křesťané musí dobré i zlé nazývat pravým jménem a trvat na plnosti Božího poselství, ať už jeho požadavky znějí „vhod či nevhod“. Křesťanství musí stejně tak odsoudit kolektivismus, který prohláší člověka za svou součást, jako vyznávání bezbřehého individualismu a egoismu. Lidská důstojnost, svoboda, odpovědnost, spravedlnost, pravda, věrnost a mír jsou hodnoty, které žádný stát nemůže házet přes palubu, nýbrž musí se snažit udržovat jejich platnost díky společenskému konsenzu. Při dialogu je třeba se vzdát násilí, a to i slovního násilí.

Z *Kirchenzeitung* 37/96
připravil -Iš-

Reálná „vize budoucnosti“ – nebo nemístné přehánění?

*Před nedávnem oslovila redakce českobudějovického čtrnáctideníku **Aktuality – Setkání** v č. 11/1996 své čtenáře podnětnou výzvou. Protože se nám zdá, že jde o záležitost, která se dotýká celé naší církve, přetiskujeme text v doslovném znění. Své případné ohlasy a náměty posílejte do redakce **Setkání**, jak je uvedeno v textu.*

Beru za kliku, ale dveře nepovolují. Je zamčeno. „Když chcete mši, musíte do vedlejšího města, sem už farář přes rok nejezdí,“ volá na mě jakýsi pán. Fronta před zpovědníci z obou stran. V deset kněz vychází s tím, že musí ještě do dalších famostí a že kdo chce ke zpovědi, musí přijít příště, tedy za měsíc, anebo si dojet do okresního města.

Na křest dítěte, na pohřeb, kremaci nebo na oddání stačí jáhen nebo pastorační asistent. Pořád ale zůstávají roviny, kde je kněz nezastupitelný. Že kněží ubývá, na tom se už dnes shodneme asi všichni. Ovšem proč není pro mnoho mladých mužů kněžské povolání přitažlivé, v tom se už pohledy různí.

Co byste vy, rodiče, kteří se každou neděli modlíte za kněžská a řeholní povolání, řekli svému synovi, kdyby se chtěl stát knězem? Potěšilo by vás to, nebo byste začali vypočítávat těžkosti a strasti tohoto povolání?

Co vy, kněží, kteří vykonáváte toto povolání řadu let, očekáváte od svých nástupců? Že vás budou ve všem napodobovat a následovat, nebo že si najdou své vlastní cesty, čas to velmi odlišné od těch vašich?

□ **V pátek 20. září skončila v Českých Budějovicích výstava českého vzdělávání – INTERDIDACTA 96.** Na 4. ročníku výstavy, která se snaží představit současný systém českého vzdělávání s orientací na odborné školství, byly expozice nejen jednotlivých škol a školských zařízení, ale i výrobců didaktické techniky a vydavatelů učebnic a odborné literatury. Součástí výstavy byl i doprovodný program – semináře a besedy – zaměřené na problémové skupiny dětí a mládeže. Poprvé v historii výstavy, která má rok od roku progresivnější rozvoj, se ve vlastním stánku představilo i církevní školství. Při této příležitosti vydala Česká biskupská konference nový katalog církevních škol a školských zařízení pro školní rok 1996/97, ve kterém jsou základní informace o 77 církevních školách a školských zařízeních v působnosti jednotlivých diecézí, řádů a kongregací. Do sítě MŠMT bylo nově zařazeno i pět církevních vyšších odborných škol. **ČBK**

Co my, věřící, očekáváme od svých duchovních? Že se budou řídit našimi přáními a radami, nebo že budou mít své vlastní představy a budou vyžadovat naši pomoc?

A co vy, které už někdy napadlo stát se knězem? Vzdali jste to, protože máte pocit, že „na to nemáte“ ať už po stránce intelektuální, duchovní či osobnostní – nebo nemáte odvalu být knězem v tak těžkých podmínkách, v jakých se nachází dnešní církev? Každého z nás se týká některá z předchozích otázek. Byli bychom velice rádi, kdybyste nám napsali, jak otázku kněžství vidíte vy. Ať už jako rodiče nebo jako synové, kterých se to týká, jako kněží bez rozdílu, v jaké fázi kněžského působení se nacházíte, nebo jako ti, kteří se s knězem setkávají při jeho službě či na něj mamě čekají, tedy farníci.

Své názory nám zašlete na adresu redakce **Setkání, Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice do konce října.** My se je pokusíme zpracovat a navzájem se podělíme o své názory. A možná tím také přispějeme k vyřešení tohoto problému. Ten se totiž týká nás všech.

-líp-

Dominikánská rodina v Brně s pozhénáním otce biskupa Vojtěcha na závěr roku cyrilometodějské duchovní obnovy národa po celý říjen v kostele sv. Michala v Brně pořádá první zveřejnění výsledků dlouholetého archeologického výzkumu v Makedonii
Ústřední náměty:

1. Cyrilometodějský „Veligrad“ v Ochridě.
2. Metodějova metropolitní katedrála v Sirmiu?
3. Cyrilometodějská duchovnost podle ikon.
4. Škola, sídlo a hrob sv. Metoděje na Moravě.

Začátek – denně v 19.00 hod. v kostele sv. Michala, Dominikánské náměstí.

Tento misijní růžencový říjen chce být zároveň vděčným díkem a souvislým pokračováním v díle těch bratří a sester, co nás předcházeli. Jsou to na prvním místě: dlouholetá celoměsíční kázání P. Odilona Pospíšila, OP; „Akademické týdny“, které pořádali P. Metoděj Habáň, OP a prof. Dominik Pecka, III. OP; P. J. M. Veselý, OP; Dr. Ražík, III. OP atd.; „Vyšší náboženské kurzy“ – P. Silvestr Braitto, OP; P. Reginald Dacík, OP; P. Prokop Švach, OP; P. Antonín Čala, OP; kazatelé – P. Jakub Zemek, OP; P. Lukáš Mikulčík, OP; sestry dominikánky, dívčí domov na Veveří 27

AVETOUR DO MEDJUGORJE
za vánoční cenu – 1 000,- Kč!!!
4. 12. – 10. 12. 1996 27. 12. 1996 – 2. 1. 1997
Nástupy z mnoha míst republiky včetně Prahy.
Přihlášky:
CK AVETOUR
Jiří Chválek
Družstevní 995,
518 01 Dobruška, tel.: 0443/219 29

ZMĚNA TERMÍNŮ EXERCICIÍ NA VELEHRADĚ

Poutní a exerciční dům Stojanov upozorňuje, že z naléhavých důvodů dočazí ke změnám časových termínů konání těchto duchovních cvičení:

Duchovní obnova pro lékaře a zdravotní sestry – MUDr. Kašparů – nový termín 4. 12. – 8. 12. 1996

Adventní duchovní obnova – P. Petřík – nový termín 27. 11. – 30. 11. 1996

Provedeme odborné uměleckokovářské práce a restaurátorské práce v tomto oboru – licence MK ČR. Oldřich Hrubý, Určice č. 252, 798 04 Určice, tel.: 0508/751 04.

Římskokatolická farnost Blučina, okr. Brno-venkov, se obrací na všechny čtenáře s prosbou o pomoc při pořizování nových chrámových zvonů pro náš farní kostel. Původní zvony byly odvezeny pro potřeby zbrojního průmyslu do Německa v roce 1942. Prosíme o pomoc a podporu v modlitbě na tento úmysl i o finanční příspěvek. Na všechny dárce pamatujeme v modlitbách a při slavení eucharistie. Za všechno Pán Bůh zaplatí!

Bankovní spojení:

Název účtu: **Římskokat. farnost Blučina,**
číslo účtu: **124 387 0267/0100 (KB**
Židlochovice)

S úctou a vděčností srdečně zdraví
P. Martin Bejček

28. neděle v mezidobí 13. 10.

Mt 22,1–10

Bůh pro mne něco dobrého chystá. Jak je to dobrá zpráva, tak jí přesto člověk mnohdy nevěří. Jde na pole, jde za obchodem, aby mohl Bohu něco dobrého připravit a darovat. A přeci klíč ke křesťanskému životu je v tom, že je člověk schopen přijmout pozvání a obdarování.

Pondělí 14. 10.

Lk 11,29–32

I my jsme v pokušení žádat od Boha znamení. Jestliže nám nestačí Ježíš – jeho slovo, smrt za nás, vzkříšení – pak zřejmě proto, že láska k němu postrádá krajní dimenzi: odevzdání se mu. Uděláme-li to, poznáme, že „Bůh sám stačí“.

Úterý 15. 10.

Lk 11,37–41

Nešťastný formalismus! Vystrkuje růžky všude tam, kde je staré, neproměněné srdce. Co jiného mu ale zbývá, chce-li navenek vypadat jako Boží? My ale Božími lidmi opravdu můžeme být! Bůh sám to chce.

Středa 16. 10.

Lk 11,42–46

Neomezme se jen na laciné odsouzení farizeů. Jestliže je odsoudil Pán, pak jistě není hříchem se k jeho soudu připojit. Bylo by však prospěšnější prověřit pod dojmem Ježíšových slov svůj přístup k úkonům zbožnosti: možná že ustmeme nad vlastním pokrytectvím.

Čtvrtek 17. 10.

Lk 11,47–53

Sotva najdeme hroznější výrok z Božích úst než „toto pokolení stihne pomsta“. Zajistě: jako je Bůh nekonečný, tak je nekonečné jeho milosrdenství. Ne však vůči těm, kterým zjevil Mesiáše a svěřil péči o jeho odkaz! Poznání zavazuje. A přinášet Mesiáše druhým je akt lásky.

Pátek 18. 10.

Lk 12,4–7

Existuje přímá spojitost mezi strachem z lidí a důvěrou v Boží režii. Jen převaha důvěry chrání křesťana před kompromisy, které vedou – přímo nebo oklikami – do náručí pekla. Stojí něco mé důvěře v cestě?

Sobota 19. 10.

Lk 12,8–12

Je možné – a Bůh to předvídá – se rouhat proti Synu člověka. I Bůh ví o obtížnosti uvěřit ve vtělení. Člověk bude vždy náchylný vidět v Ježíši jen člověka. Ale rouhat se proti Duchu sv. je neodpuštělné, protože kdo jde proti Duchu Božímu, jde proti Boží pomoci.

Neděle 13. října 28. neděle v mezidobí	- 1.ět.: Iz 25,6–10a Ž: 23 (22),1–3a,3b–4,5–6 2.ět.: Flp 4,12–14,19–20 Ev.: Mt 22,1–14	odp.: 6cd
Pondělí 14. října nez. památka sv. Kalista I.	- 1.ět.: Gal 4,22–24,26–27,31–5,1 Ž: 112,1–2,3–4,5a+6–7 Ev.: Lk 11,29–32	odp.: 2
Úterý 15. října památka sv. Terezie od Ježíše	- 1.ět.: Gal 4,31b–5,6 Ž: 118,41,43,44,45,47,48 Ev.: Lk 11,37–41	odp.: 41a
Středa 16. října památka sv. Hedviky	- 1.ět.: Gal 5,18–25 Ž: 1,1–2,3,4+6 Ev.: Lk 11,42–46	odp.: Jan 8,12
Čtvrtek 17. října památka sv. Ignáce Antiochijského	- 1.ět.: Ef 1,1–10 Ž: 97,1,2–3ab,3cd–4,5–6 Ev.: Lk 11,47–54	odp.: 2a
Pátek 18. října svátek sv. Lukáše	- 1.ět.: 2 Tim 4,9–17b Ž: 145 (144),10–11,12–13ab,17–18 Ev.: Lk 10,1–9	odp.: sv. 12a
Sobota 19. října nez. pam. sv. Jana de Brébeuf a duhů nebo sv. Pavla od Křiže	- 1.ět.: Ef 1,15–23 Ž: 8,2–3a,4–5,6–7 Ev.: Lk 12,8–12	odp.: sv. 7

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
	13.10.	14.10.	15.10.	16.10.	17.10.	18.10.	19.10.	
Antifona	1136	1150	1734	1768	1708	1563	1228	
Žalm	784	783	783	783	786	783	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	1136	1151	1559	1769	1708	1673	1228	
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1682	1229	
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229	
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1735	1770	1710	1682	1232	
Antifona k Zach. kantiku	720	1155	1735	1780	1562	1563	1232	
Prosby	1140	1155	1724	1771	1711	1683	1232	
Záv. modlitba	721	1558	1560	1561	1562	1564	1565	
Modlitba během dne:								
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	792	1233	
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234	
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1684	1236	
Záv. modlitba	721	1159	1175	1191	1206	1564	1236	
Nešpory: SO								
Hymnus	1132	1145	1160	1560	1774	1714	1685	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1685	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1678	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1737	1777	1717	1686	810
Ant. ke kant. P. M.	720	721	1164	1737	1781	1563	1564	721
Prosby	1135	1149	1165	1731	1778	1718	1686	811
Záv. modlitba	721	721	1558	1560	1561	1562	1564	722
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

